

Coloseni - Comentarii W. McDonald

Pe vremea când a fost redactat Noul Testament, o scrisoare începea de obicei cu numele autorului. Tot așa și Pavel se prezintă ca apostol al lui Isus Cristos prin voia lui Dumnezeu. Un apostol era un trimis special al Domnului Isus. Pentru a li se confirma mesajul propovăduit, apostolii au primit puterea de a săvârși minuni (2Corinteni 12:12). În plus, citim că atunci când apostolii și-au pus în unele cazuri, mâinile peste credincioși, a fost dăruit Duhul Sfânt (Fapte 8:15-20;19:6). Astăzi nu există în lume apostoli în sensul strict al cuvântului și este o mare nechibzuință ca cineva să pretindă că ar fi succesor al primilor doisprezece apostoli. Mulți interpretează Efeseni 2:20 în sensul că lucrarea celor înzestrați cu darul distinctiv de apostoli și profeți a avut de a face, în principal, cu întemeierea bisericii, în contrast cu lucrarea evangheliștilor, păstorilor și învățătorilor (Efeseni 4:11), care continuă și în dispensația actuală. Pavel își derivă apostolia din voia lui Dumnezeu (vezi și Fapte 9:15;Galateni 1:1). Nu a fost o ocupație pe care și-a ales-o singur sau pentru care să fi fost instruit de oameni, după cum această funcție nu i-a fost încredințată prin ordinarea oamenilor. Nu a provenit „de la oameni” (ca sursă), nici „prin oameni” (ca instrument), ci întreaga lui misiune a fost desfășurată cu convingerea solemnă că Dumnezeu însuși l-a ales să fie apostol.

Pe când redacta această scrisoare lângă Pavel se afla Timotei fratele nostru. Este bine să observăm aici o totală lipsă de oficialism în atitudinea lui Pavel față de Timotei. Ambii erau membri ai unei frății comune și nici măcar nu se puneau problema unei ierarhii, de felul celei care există astăzi în rândurile demnitarilor bisericești, cu titluri pompoase și veșminte specifice.

Scrisoarea aceasta se adresează sfinților și fraților credincioși în Cristos care sunt în Colose - două denumiri frumoase care se aplică în Noul Testament tuturor creștinilor.

Sfinți - asta înseamnă că ei sunt despărțiți de lume și alipiți la Dumnezeu, urmarea acestui act trebuind să se manifeste prin viața lor sfântă.

Frați credincioși arată că sunt copiii unui Tată comun prin credința în Domnul Isus; sunt frați și surori care cred. Creștinii mai sunt numiți discipoli (ucenici) și credincioși, în alte locuri din Noul Testament.

În Cristos se referă la poziția lor duhovnicească. Când au fost mântuiți, Dumnezeu i-a așezat în Cristos, ei fiind acum „acceptați în Preaiubitul.” Urmarea este că ei au viața și natura Lui, de acum înainte nemaifiind văzuți de Dumnezeu ca niște copii ai lui Adam sau ca oameni ne-născuți din nou, ci acceptați pe deplin, cum este Fiul Său.

Sintagma: în Cristos comunică o încălcătură de intimitate, acceptare și siguranță ce depășește orice capacitate a minții omenești de a o pricepe. Amplasarea geografică a acestor credincioși este indicată de sintagma: care sunt în Colose. Poate niciodată n-am fi putut citi despre acest oraș, dacă evanghelia nu s-ar fi predicat acolo, aducând sufletele la mântuire.

Pavel îi salută acum pe sfinți cu frumosul salut: Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Domnul Isus Cristos. Nici o altă alăturare de cuvinte nu ar putea exprima mai plenar binecuvântările aduse de creștinism decât formula: har și pace.

Har era un salut destul de răspândit în lumea elenă, după cum pace era un salut obișnuit la evrei, ambele cuvinte fiind folosite atât la întâlnire, cât și la despărțire. Harul ni-l înfățișează pe Dumnezeu coborându-se la nivelul omenirii păcătoase și pierdute, cu nesfârșită iubire și compasiune iar pacea rezumă toate rezultatele vieții unei persoane, atunci când aceasta acceptă harul lui Dumnezeu, ca dar fără plată. R. J. Little spune: „Harul poate însemna multe lucruri, fiind aidoma unui cec în alb. Pacea este negreșit o componentă a moștenirii creștinului, pe care nu trebuie să-l lăsăm pe Satan să ne-o răpească.”

Semnificativă este și topica: întâi este harul, apoi pacea. Dacă Dumnezeu n-ar fi luat inițiativa, acționând sub impulsul iubirii și îndurării Sale față de noi, am zăcea și azi în păcatele noastre. Dar slavă Lui, că a avut această inițiativă, trimițându-L pe Fiul Lui să moară pentru noi, drept care acum putem avea pace cu Dumnezeu, pace cu semenii noștri și pacea lui Dumnezeu în sufletele noastre. Dar de îndată ce am făcut această afirmație, ne dăm seama cât de ne-adecvate sunt cuvintele noastre pentru a putea defini suficient profunda realitate pe care o exprimă ele.

După ce i-a salutat pe sfinții aceștia cu cuvintele ce au intrat în vocabularul definitoriu al creștinismului, apostolul face încă un gest caracteristic - se pleacă pe genunchi, cu mulțumiri și rugăciune pe buze. Se pare că apostolul întotdeauna își începea rugăciunea cu laude adresate Domnului - pildă pe care bine ar fi dacă ne-am însuși-o. Rugăciunea lui este adresată lui Dumnezeu Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Rugăciunea este privilegiul nespus de mare de a fi primiți în audiență la Suveranul universului. Pe bună dreptate cineva ar putea întreba: „Cum poate un biet om îndrăzni să stea înaintea înfricoșătoarei și măreței prezențe a Dumnezeului Preaînalt?” Răspunsul îl găsim în însuși textul versetului: slăvitul și maiestuosul Dumnezeu al universului este Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Cel Preaînalt este același care s-a apropiat de noi, devenind intim. Datorită faptului că credincioșii în Cristos se împărtășesc din viața Lui, Dumnezeu este acum și Tatăl nostru (Ioan 20:17). Noi ne putem apropia de El prin Cristos.

Rugându-ne neîncetat pentru voi. Luată separat, această sintagmă nu pare ieșită din comun, dar sensul ei e amplificat de observația că Pavel își exprimă aici interesul pentru oameni cu care încă nu a avut prilejul să se întâlnească. Comparația aceasta cu propria noastră dificultate de a ne aduce aminte de rudele și prietenii noștri, înaintea tronului de har! Ce listă uriașă de persoane pentru care obișnuia să se roage trebuie să fi avut apostolul Pavel! El se ruga nu numai pentru cei pe care îi cunoștea, ci și pentru creștinii din depărtări, ale căror nume i-au fost aduse la cunoștință de alții. Cu adevărat, viața de necurmată rugăciune a apostolului Pavel ne ajută să-l înțelegem mai bine.

El auzise despre credința în Cristos Isus a colosenilor și despre dragostea lor față de toți sfinții. Mai întâi el menționează credința for în Cristos Isus, acesta trebuind să fie întotdeauna punctul nostru de plecare. În lumea contemporană există mulți oameni religioși, care vorbesc întruna despre dragostea lor pentru alții. Dar dacă îi descoși mai îndeaproape, constăți că nu au nici o credință în Domnul Isus. Or, o asemenea dragoste reprezintă un gol imens și o totală lipsă de sens. Pe de altă parte, sunt cei care mărturisesc cu buzele credința lor în Cristos, dar degeaba cauți că nu vei găsi nici o dovadă a dragostei lor în viața lor. Pavel pune sub semnul întrebării și sinceritatea credinței lor. Trebuie să existe credință adevărată în Mântuitorul, și această credință trebuie demonstrată printr-o viață de iubire față de Dumnezeu și față de semenii noștri.

Pavel spune că credința este în Cristos. Trebuie să luăm bine seama la acest lucru. Domnul Isus Cristos este prezentat întotdeauna în Scriptură ca ținta credinței, obiectivul spre care este îndreptată aceasta. Cineva poate avea credință nemărginită într-o bancă, dar credința aceea este valabilă doar în măsura în care banca respectivă este fiabilă. Oricâtă credință ai avea în banca respectivă, aceasta nu va putea asigura depozitele bancare, dacă banca nu este gestionată cum trebuie. Credința în sine nu este suficientă. Credința respectivă trebuie să fie axată pe Domnul Isus Cristos. Întrucât El nu poate da greș niciodată; nici o persoană care-și pune încrederea în El nu va fi dezamăgită niciodată.

Faptul că Pavel a auzit despre credința și dragostea lor arată că ei nu erau niște credincioși ascunși. De fapt, Noul Testament nu oferă prea multe încurajări celor care și-ar propune să trăiască o viață de ucenic secret. Învățătura Cuvântului lui Dumnezeu este că dacă cineva L-a primit cu adevărat pe Mântuitorul, atunci acea persoană nu va putea să nu-L mărturisească în public pe Cristos și mântuirea pe care i-a adus-o.

Dragostea colosenilor îi cuprindea pe toți sfinții. Cu alte cuvinte, această dragoste nu avea nici o umbră de sectarism sau de mărginire locală. Colosenii nu-i iubeau doar pe cei din părtășia lor, ci oriunde găseau credincioși adevărați, își revărsau fără rezerve toată căldura dragostei lor peste ei. Asta ar trebui să ne fie învățământ ca și dragostea noastră să nu aibă un caracter îngust și să nu se mărginească la cei din propriul nostru cerc de părtășie locală sau numai la misionarii din țara noastră. Trebuie să dăm cinste oilor lui Cristos din orice loc unde s-ar găsi acestea, manifestându-ne, ori de câte ori posibil, dragostea față de ele.

Nu este-prea clară legătura acestui verset cu textul precedent. Trebuie el legat de versetul 3? Noi dăm mulțumiri... din pricina nădejii care vă este păstrată în ceruri? Sau legătura trebuie stabilită cu versetul 4: Dragostea voastră pentru toți sfinții, din pricina nădejii care vă este păstrată în ceruri?

Ambele interpretări sunt valabile. Apostolul avea motive să mulțumească nu numai pentru credința și dragostea lor, ci și pentru moștenirea de care vor avea ei parte în viitor. Pe de altă parte, tot atât de adevărat este și faptul că credința în Cristos Isus și dragostea pentru toți sfinții sunt exercitate în lumina binecuvântărilor care ne așteaptă. În orice caz, putem vedea cu toții că Pavel enumera aici cele trei virtuți cardinale ale vieții creștine: credința, dragostea și nădejdea, pe care le găsim și la 1Corinteni 13:13 și la 1Tesalonicieni 1:3;5:8. Lightfoot spune: „Credința se reazemă pe trecut; dragostea acționează în prezent; iar nădejdea ne îndreaptă privirile spre viitor.”

În versetul acesta nădejdea nu înseamnă atitudinea de așteptare sau de năzuire după un lucru, ci se referă la obiectul sperat. Aici înseamnă împlinirea sau consumarea mântuirii noastre, când vom fi duși în cer și ne vom lua în primire moștenirea veșnică. Colosenii auziseră despre această nădejde, probabil când Epafra le vestise evanghelia.

Ceea ce au auzit ei este redat de sintagma: cuvântul adevărului evangheliei. Evanghelia de aici este descrisă ca mesajul unei vești bune adevărate. Poate că Pavel se gândea la învățăturile false ale gnosticilor, când scria aceste cuvinte. Cineva a definit „adevărul” drept ceea ce afirmă Dumnezeu despre un lucru (Ioan 17:17).

Evanghelia este adevărată pentru că este cuvântul lui Dumnezeu.

Adevărul evangheliei ajunsese până la coloseni, ca de altfel până la marginile lumii cunoscute până atunci. Afirmatia nu trebuie luată în sens absolut, întrucât nu se poate deduce de aici că absolut toți oamenii din lumea de atunci au auzit evanghelia. Mai degrabă ar putea să însemne, cel puțin parțial, că o seamă de oameni din orice națiune au auzit vestea bună a evangheliei (Fapte 2). Versetul ar mai putea însemna că evanghelia este destinată tuturor oamenilor și că se vestea peste tot, fără îngrădiri intenționate. Pavel descrie și rezultatele inevitabile pe care le produce evanghelia. În Colose și în toate celelalte părți ale lumii în care ajunsese să fie vestită evanghelia, ea a dat roadă și a crescut (textul marginal NKJV). Se face această afirmație pentru a se sublinia caracterul supranatural al evangheliei, căci în natură de obicei rodirea și creșterea nu au loc concomitent. De multe ori planta respectivă trebuie curățată pentru ca să dea rod, căci dacă este lăsată să crească în voie, va acapara toată seva, repartizând-o frunzelor și ramurilor, și nu rodului. Dar evanghelia înfăptuiește ambele procese simultan: dă roadă în mântuirea sufletelor și zidirea sfinților, răspândindu-se, în același timp, din oraș în oraș și de la neam la neam.

Este exact efectul pe care l-a avut evanghelia în viața colosenilor din ziua când ei au auzit și au cunoscut harul lui Dumnezeu în adevăr. În biserica din Colose s-a produs o creștere numerică, dar și o dezvoltare duhovnicească în viața credincioșilor de acolo.

Se pare că evanghelia a făcut, într-adevăr, pași uriași în primul veac, ajungând în Europa, Asia și Africa, cu mult peste limitele unde credeau unii că se va opri. Dar nu există temeiuri să credem că a străbătut tot pământul.

Harul lui Dumnezeu descrie aici foarte adecvat mesajul evangheliei. Prin ce am putea rezuma mai frumos vestea bună decât prin adevărul minunat, potrivit căruia harul lui Dumnezeu se revarsă peste oameni vinovați, care nu merită decât mânia lui Dumnezeu!

Apostolul precizează că de la Epafra au auzit credincioșii mesajul evangheliei, ajungând să cunoască acest mesaj în experiența lor practică de trăire. Pavel îl laudă pe Epafra, definindu-l drept preaiubitul nostru rob împreună cu noi și credincios slujitor al lui Cristos pentru ei. Nu găsim la apostolul Pavel nici urmă de amărăciune sau gelozie. Pe el nu-l deranja faptul că și alți predicatori aveau parte de elogieri. Ba mai mult, el însuși este primul care își exprimă aprecierea față de alți slujitori ai Domnului.

De la Epafra a auzit Pavel de dragostea colosenilor în Duhul. Nu era aici doar un sentiment uman de afecțiune, ci o iubire autentică față de Domnul și copiii Lui, pe care o produce Duhul lui Dumnezeu ce sălășluiește în lăuntru credincioșilor. Aceasta este singura referire la Duhul Sfânt din această epistolă.

Odată încheiat capitolul mulțumirilor, Pavel începe acum să facă mijlociri concrete pentru sfinți. Am amintit deja cât de cuprinzător era orizontul rugăciunilor lui Pavel. Trebuie acum să amintim și faptul că cererile formulate de el se raportau întotdeauna la nevoile specifice ale copiilor lui Dumnezeu din orice localitate. Apostolul nu se ruga la modul general. Patru par să fie cererile exprimate cu privire la coloseni:

- (1) ca ei să capete pricepere duhovnicească;
- (2) să aibă o purtare vrednică de Domnul;
- (3) să aibă parte din plin de putere;

(4) să fie cuprinși de un duh de mulțumire.

Cererile formulate de Pavel nu sunt meschine - fapt care reiese mai cu seamă din versetele 9,10 și 11, prin folosirea unor cuvinte cum ar fi: orice, orice lucru, tot felul de, cu toată puterea, pentru orice răbdare....

(1) orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească (versetul 9).

(2) „să-i fiți plăcuți în orice lucru" (versetul 10).

(3) „în orice lucrare bună" (versetul 10).

(4) „Cu toată puterea" (versetul 11).

(5) „Pentru orice răbdare și îndelungă îngăduință" (versetul 11).

De aceea de la începutul versetului 9 stabilește legătura cu versetele anterioare, sensul sintagmei fiind: datorită veștilor aduse de Epafra (versetul 4,5,8). De prima dată când a auzit despre acești sfinți scumpi de la Colose și credința, dragostea și nădejdea lor, apostolul și-a făcut un obicei să se roage pentru ei.

Mai întâi s-a rugat ca ei să fie umpluți de cunoașterea deplină a voii lui Dumnezeu, în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească. Apostolul nu a cerut ca ei să fie mulțumiți cu pretențiile de cunoaștere trâmbițate de gnostici, ci a dorit ca credincioșii coloseni să aibă parte de deplina cunoaștere a voii lui Dumnezeu pentru viața lor, așa cum este aceasta descoperită în cuvântul Său. Cunoașterea acesta nu este de natură lumească ori carnală, ci e caracterizată de înțelepciune și pricepere duhovnicească - adică de înțelepciunea de a aplica cunoștințele dobândite în modul cel mai adecvat și de pricepere de a vedea care lucruri sunt după voia lui Dumnezeu și care sunt contrare acesteia.

Între versetul 10 și 9 există o foarte importantă legătură. De ce voia apostolul Pavel să fie colosenii umpluți cu cunoașterea voii lui Dumnezeu? Pentru ca ei să devină oare predicatori străluciți sau învățători senzaționali? Ca să atragă după ei mulțimi mari de adepți, cum făceau gnosticii? Nicidecum! Adevărata înțelepciune și pricepere duhovnicească are menirea de a-i învrednici pe creștini să umble într-un chip vrednic de Domnul, să-l fie plăcuți în orice lucru. Găsim aici o lecție importantă despre călăuzire. Dumnezeu nu ne descoperă voia Sa pentru a ne satisface curiozitatea, după cum nu o face pentru a ne gâdila ambiția sau orgoliul. Mai degrabă, Domnul ne arată voia Sa pentru viața noastră pentru ca noi să-l fim plăcuți în tot ceea ce facem.

Aducând rod în tot felul de fapte bune. Iată o utilă atenționare că deși nu suntem mântuiți prin faptele bune, negreșit suntem însă mântuiți pentru a face fapte bune. Uneori avem tendința ca prin sublinierea totalei nevrednicii și ineficacității a faptelor bune de a mântui sufletul să creăm impresia că creștinii nu cred în valoarea sau necesitatea faptelor bune. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr decât o atare interpretare trunchiată! Aflăm de la Efeseni 2:10 că: „noi suntem lucrarea Lui și am fost creați în Cristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, ca să umblăm în ele." Și iarăși la Tit 3:8, Pavel îi scrie lui Tit: „Adevărat este cuvântul acesta și vreau să stărui cu tărie asupra acestor lucruri, pentru ca cei care au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintâi în fapte bune".

Pavel nu dorea doar ca ei să aducă roadă în orice lucrare bună, ci și să crească în cunoașterea lui Dumnezeu. Cum se realizează acest lucru? Mai întâi de toate, se face prin studierea consecventă și atentă a cuvântului lui Dumnezeu. Apoi se capătă prin ascultarea de învățăturile Sale, slujindu-L cu credincioșie - acest element din urmă fiind un gând foarte proeminent aici. Pe măsură ce facem aceste lucruri, suntem aduși la o stare de cunoaștere mai deplină a Domnului. „Atunci vom cunoaște, dacă vom persevera în cunoașterea Domnului" (Osea 6:3, KJV).

Observați repetarea cuvintelor care se referă la cunoaștere în capitolul 1 și modul în care fiecare menționare nouă a lor ne transmite un gând și mai profund. În versetul 6, ei „au cunoscut harul lui Dumnezeu." În versetul 9, ei aveau deja „cunoașterea voii Sale", pentru ca în versetul 10 să ni se spună că ei „creșteau în cunoașterea lui Dumnezeu". Am putea spune că prima cunoaștere se referă la mântuire, a doua la studierea Scripturilor iar a treia la slujirea și la trăirea vieții creștine. Doctrina sau învățătura sănătoasă trebuie să conducă neapărat la o purtare corespunzătoare, care se va exprima prin slujirea și ascultarea noastră de Domnul.

A treia cerere a apostolului este ca sfinții să fie întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui. (Observați din nou progresia: umpluți, versetul 9; aducând rod, versetul 10; întăriți, versetul 11). Viața creștină nu poate fi trăită doar în virtutea energiilor naturale ale omului, ci este nevoie de o tărie supranaturală. De aceea Pavel dorește ca credincioșii să cunoască puterea Fiului înviat al lui Dumnezeu, dar nu se oprește aici, ci vrea ca ei s-o cunoască potrivit cu tăria slavei Lui. El nu cere ca această putere să fie din tăria slavei Lui, ci potrivit cu ea.

Tăria slavei Lui este nemărginită și tot așa este și cadrul rugăciunii, cum arată și Peake: „Dotarea cu putere nu se face doar pe măsura nevoii receptorului, ci și după măsura puterii divine disponibile."

De ce dorea Pavel să aibă creștinii această putere sau tărie? Pentru ca să săvârșească minuni spectaculoase? Sau pentru ca să învie morții, să vindece bolnavii sau să scoată demonii? Din nou, răspunsul este „Nu". Ci este nevoie de putere pentru ca copilul lui Dumnezeu să aibă orice răbdare și îndelungă îngăduință (răbdare), cu bucurie. Trebuie să dăm toată atenția acestui cuvânt! Pentru că în multe zone ale creștinătății contemporane se pune un mare accent pe așa-zisele miracole, cum ar fi vorbirea în limbi, vindecarea bolnavilor și alte lucruri senzaționale. Dar față de toate acestea, asistăm în epoca noastră la un miracol mult mai mare: acela de a vedea cum un copil al lui Dumnezeu suferă răbdător și-l mulțumește lui Dumnezeu în mijlocul tuturor încercărilor!

La 1Corinteni 13:4, îndelunga răbdare este asociată cu bunătatea. Aici ea este legată direct de bucurie. Noi suferim pentru că nu ne putem smulge din gemetele (și suferințele) de care are parte creația. Pentru a ne păstra însă bucuria în lăuntru nostru și bunătatea față de alții este nevoie de puterea lui Dumnezeu, aceasta fiind o izbândă în viața de credință. Deosebirea dintre răbdare și îndelungă răbdare este, după unii, deosebirea dintre a răbda fără murmur și a răbda fără să te răzbuni. Harul lui Dumnezeu a realizat unul dintre obiectivele supreme în viața credinciosului care știe să sufere cu răbdare și să-l laude pe Dumnezeu chiar în mijlocul unei încercări de foc.

Mulțumind din acest verset se referă la coloseni, nu la Pavel (în original verbul este la plural). Pavel se roagă ca ei să fie nu doar întăriți în toate privințele, ci și să aibă un duh de mulțumire, pentru ca niciodată să nu înceteze să-și exprime recunoștința față de Tatăl, care i-a învrednicit să aibă parte de moștenirea sfinților în lumină.

Ca fii ai lui Adam, noi nu eram potriviți să ne bucurăm de gloriile cerului. De fapt, dacă ar fi posibil ca oamenii ne-mântuiți să fie duși în cer, ei nu s-ar simți bine acolo, ci ar fi cuprinși de cea mai adâncă mizerie. Ca să poți aprecia cerul trebuie să fii potrivit pentru el. Chiar și noi, credincioșii în Domnul Isus, nu suntem potriviți pentru cer prin noi înșine. Singura nădejde de slavă pe care o avem acum se găsește în Persoana Domnului Isus Cristos:

Mă reazem pe meritele Sale, Alt reazem n-am,

Nici chiar în locurile cerești, În țara lui Emanuel.

Anne Ross Cousin

Când Dumnezeu îl mântuiește pe cineva, imediat îl înzestrează cu caracterul adecvat pentru cer. Acest caracter adecvat este chiar Cristos. Nimic nu mai poate fi adăugat la a-ceastă desăvârșire. Nici măcar o viață întreagă de ascultare și de slujire aici pe pământ nu-l va putea face pe cineva să fie mai potrivit, mai adecvat pentru cer decât în ziua când a fost mântuit. Nădejdea noastră de slavă se găsește în sângele Lui. În timp ce moștenirea este în lumină și „pusă deoparte în cer”, noi, credincioșii avem aici pe pământ Duhul Sfânt ca „garanție a moștenirii noastre.” Prin urmare, ne bucurăm, gândindu-ne la ce ne așteaptă în viitor, în timp ce încă de pe acum ne bucurăm de „pârğa Duhului.”

Învrednicindu-ne să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, Dumnezeu ne-a eliberat de sub puterea întunericii și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui (cf. 1 Ioan 2:11). Acest lucru poate fi ilustrat prin experiența copiilor lui Israel, așa cum o găsim consemnată în Exod. Ei o duseseră greu în Egipt, sub loviturile de bici ale stăpânilor de sclavi. Dar printr-un act minunat al intervenției divine, Dumnezeu i-a izbăvit din groaznică robie și i-a condus prin pustie spre țara făgăduinței. Tot așa și noi, ca păcătoși eram robi ai Satanei, dar prin Cristos am fost izbăviți din ghearele sale, fiind acum supuși ai împărăției lui Cristos. Împărăția Satanei este caracterizată de întuneric - adică de absența luminii, căldurii și bucuriei; pe când împărăția lui Cristos este caracterizată de dragoste, care presupune prezența tuturor celor trei elemente: lumină, căldură și bucurie.

Împărăția lui Cristos e văzută în Scriptură în câteva aspecte diferite. Când a venit prima oară pe pământ, El a oferit națiunii Israel o împărăție literală. Iudeii doreau izbăvirea de sub asuprirea romană, dar nu voiau să se pocăiască de păcatele lor. Cristos nu putea domni decât peste un popor aflat într-o relație spirituală corectă cu El. Când Domnul Isus le-a arătat acest lucru israeliților, aceștia L-au respins pe Regele lor, răstignindu-L. De atunci Domnul Isus a revenit în cer și acum asistăm la împărăția în faza ei tainică (Matei 13). Asta înseamnă că împărăția nu se poate vedea sub formă vizibilă. Regele este absent. Dar toți cei care îl acceptă pe Isus Cristos în această epocă îl recunosc ca Stăpânul de drept al lor, fiind astfel supuși împărăției Sale. În viitor, când Domnul Isus va reveni pe pământ, își va stabili împărăția, a cărei capitală va fi Ierusalimul, și va domni o mie de ani. La sfârșitul celor o mie de ani, Cristos îi va zdrobi sub picioarele Sale pe toți dușmanii, predând împărăția lui Dumnezeu Tatăl. Și astfel se va inaugura împărăția veșnică, care va continua de-a lungul întregii veșnicii.

După ce a menționat împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu, Pavel se lansează acum într-unul din cele mai mărețe pasaje din cuvântul lui Dumnezeu privitoare la Persoana și lucrarea Domnului Isus. Ne este greu să știm dacă Pavel și-a încheiat rugăciunea sau dacă aceasta continuă în versetele de față pe care urmează să le studiem. Nu are însă prea mare importanță, pentru că și dacă următoarele versete nu sunt o rugăciune, ele negreșit sunt o adevărată închinare.

Sturz a scos în evidență că „în acest pasaj uimitor, care îl preamărește pe Isus Cristos mai mult decât oricare alt pasaj, numele Lui nu apare nici o singură dată, sub nici o formă.” Deși acest lucru este, într-o privință, remarcabil, nu trebuie să ne mire. Căci Cine altul decât binecuvântatul nostru Mântuitor ar putea fi obiectul descrierii ce ni se înfățișează privirilor? Pasajul ne amintește de întrebarea pe care i-a pus-o Maria grădinarului: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau” (Ioan 20:1-5). Așadar, nu l-a spus pe nume, deoarece nu era nevoie, mintea fiindu-i preocupată de o singură Persoană.

Cristos - ne este înfățișat mai întâi drept Cel în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor. Răscumpărarea descrie actul prin care am fost cumpărați de pe piața de sclavi a păcatului. E ca și când Domnul Isus ar fi pus o etichetă cu prețul asupra noastră. Cât de mare a fost valoarea ce ne-a acordat-o? În realitate, El a spus: „Pun un preț așa de mare pe ei încât sunt dispus să-Mi vărs sângele, ca să-i cumpăr.” Întrucât am fost cumpărați cu un preț atât de mare, ar trebui să ne fie clar că nu mai suntem ai noștri; am fost cumpărați cu un preț. Prin urmare, nu mai trebuie să trăim viața după bunul nostru plac. Borden din Yale a scos în evidență că dacă ne luăm viața, făcând ce dorim cu ea, ne însușim un lucru ce nu ne aparține, fiind, prin urmare, hoți!

Nu numai că El ne-a răscumpărat, ci ne-a dat iertarea păcatelor. Asta înseamnă că Dumnezeu a șters datoria acumulată de păcatele noastre. Domnul Isus a plătit plata pentru aceste păcate pe cruce; de-acum nu mai e nevoie să se facă nici o plată. Contul a fost achitat și încheiat, iar Dumnezeu nu numai că ne-a iertat, ci ne-a îndepărtat păcatele, cum este răsăritul departe de apus (Psalmul 103:12).

În următoarele patru versete, îl găsim descris pe Domnul Isus:

(1) în relația Sa cu Dumnezeu (versetul 15);

(2) în relația Sa cu creația (versetul 16,17);

(3) în relația Sa cu biserica (versetul 18).

Domnul este descris aici drept chipul Dumnezeului Celui nevăzut. Chipul transmite cel puțin două idei. Mai întâi, gândul că Domnul Isus ne-a învrednicit să vedem cum este Dumnezeu. Dumnezeu este Duh și, prin urmare, invizibil. Dar în Persoana lui Cristos, Dumnezeu S-a făcut pe Sine vizibil ochilor muritorilor. În acest sens Domnul Isus este chipul Dumnezeului Celui nevăzut. Oricine L-a văzut pe El L-a văzut pe Tatăl (vezi Ioan 14:9). Dar cuvântul chip transmite și ideea de „reprezentant”. Dumnezeu l-a așezat inițial pe Adam pe pământ ca să-l reprezinte interesele, dar Adam a dat greș. Prin urmare, Dumnezeu l-a trimis pe singurul Său Fiu născut în lume ca Reprezentant al Său, ca să Se ocupe de interesele Sale și să-i facă cunoscută omului inima Sa plină de iubire. În această privință, El este chipul lui Dumnezeu. Același cuvânt chip este folosit și la 3:10, unde se spune că credincioșii sunt chipul lui Cristos.

Cristos mai este și Cel întâi-născut peste toată creația sau peste toate ființele create. Ce înseamnă asta? Unii învățători falși sugerează că Domnul Isus este El însuși o ființă creată, că a fost prima Persoană creată de Dumnezeu. Ba unii merg până acolo încât să recunoască că El este cea mai măreață dintre creaturile care au ieșit din mâna lui Dumnezeu. Dar nimic nu ar putea contrazice mai direct învățătura cuvântului

lui Dumnezeu decât aceste păreri.

Sintagma: „Cel întâi-născut” are cel puțin trei înțelesuri în Scriptură. În Luca 2:7, se folosește în sens literal, când Maria L-a născut pe primul ei Fi, întâi-născut. În Exod 4:22 însă termenul e folosit cu sens figurat. „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut.” În versetul acesta nu se exprimă deloc ideea unei nașteri fizice, ci Domnul recurge la termenul de întâi născut pentru a descrie locul aparte pe care-l ocupă poporul Israel în planurile și scopurile Sale. În fine în Psalmul 89:27 termenul „întâi născut” e folosit pentru a desemna un loc de superioritate, de supremație, având un caracter unic. Acolo, Dumnezeu spune că îl va face pe David întâiul Său născut, mai presus de regii pământului. David a fost în realitate ultimul fiu născut al lui Iese, după trup. Dar Dumnezeu a hotărât să-i acorde un loc de supremație unică, de primat și de suveranitate.

Oare nu este exact acesta gândul subliniat la Coloseni 1:15 - Cel întâi-născut peste toată creația? Domnul Isus Cristos este Fiul unic al lui Dumnezeu. Într-o privință, toți credincioșii sunt fii ai lui Dumnezeu, dar Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu într-un sens care nu se aplică la nimeni altul. El a existat dinainte de toată creația și ocupă o poziție de supremație peste ea.

Sintagma: Cel întâi-născut peste toată creația nu are aici nimic de a face cu nașterea, ci înseamnă, pur și simplu, că El este Fiul lui Dumnezeu în virtutea unei relații eterne. Este un titlu de prioritate a poziție, și nu doar a timpului.

Învățătorii falși recurg la versetul 15 (în special în versiunea KJV) pentru a susține că Domnul Isus ar fi o ființă creată. De obicei însă învățăturile eronate pot fi combătute chiar cu textele din Scriptură invocate de adepții cultelor deraiate, cum se întâmplă și în cazul de față. Versetul 16 afirmă concludent că Domnul Isus nu este o creatură, ci însuși Creatorul. În versetul acesta aflăm că toate lucrurile - întregul univers al lucrurilor - au fost create nu numai de El, ci și prin El și pentru El. Fiecare din aceste prepoziții transmite un alt gând.

Mai întâi, citim că de El au fost create toate lucrurile - ideea ce decurge de aici fiind că puterea de a crea era în Ființa Sa. El a fost arhitectul. Mai jos, în același verset, aflăm că toate lucrurile au fost create prin El - adică El a fost agentul în procesul creației. El a fost Persoana Dumnezeirii prin care s-a săvârșit actul creației. În plus, toate lucrurile au fost create pentru El. El este Cel pentru care au fost create toate lucrurile - însuși țelul creației.

Pavel se străduiește să sublinieze că toate lucrurile au fost create prin Cristos, fie lucrurile din cer, fie lucrurile de pe pământ. Aceste cuvinte nu mai lasă nimănui vreo porțiță să afirme că deși El a creat unele lucruri, El însuși ar fi fost creat, inițial.

Apoi apostolul afirmă că creația Domnului a cuprins lucruri văzute și nevăzute. Termenul văzute (sau „vizibile”) nu necesită nici o explicație. În schimb, Pavel a fost conștient că termenul nevăzute (sau „invizibile”) va stârni curiozitatea noastră, ceea ce l-a determinat să procedeze la o defalcare a sensurilor termenului. Așadar, între lucrurile invizibile figurează tronurile, stăpânirile, principalitățile și puterile. Noi credem că acești termeni se referă la ființe îngerești, deși nu putem face distincție între diversele ranguri ale acestor ființe inteligente.

Gnosticii susțineau că există diferite ranguri sau categorii de ființe spirituale, de la Dumnezeu la materie și că Cristos ar aparține uneia din aceste categorii. Pe de altă parte, Martorii lui Iehova afirmă că înainte de a fi venit în lume, Domnul ar fi fost un înger creat, și anume chiar arhanghelul Mihail! În acest verset însă Pavel combate viguros aceste idei absurde, afirmând în termenii cei mai clari cu putință că Domnul Isus Cristos este Creatorul îngerilor - de fapt, al tuturor ființelor, fie văzute, fie nevăzute.

El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El. Pavel spune: „El este înainte de toate lucrurile.” În Biblie se folosește adesea timpul prezent pentru a se descrie atemporalitatea Dumnezeirii. Astfel, Domnul Isus a spus: „Înainte de a fi fost Avraam, Eu SUNT” (Ioan 8:58).

Nu numai că Domnul Isus a existat înainte de a fi fost orice creație, ci în El toate se mențin. Asta înseamnă că El este Susținătorul universului și Sursa mișcării sale perpetue. Chiar pe când S-a aflat aici pe pământ, El a fost Cel care a controlat legile prin care funcționează universul nostru, în condiții optime.

Stăpânirea Domnului Isus nu acoperă doar universul natural, ci se extinde și la domeniul spiritual. El este Capul trupului, al Bisericii. Toți credincioșii în Domnul Isus din actuala dispensație formează împreună ceea ce se numește trupul lui Cristos sau biserica. După cum trupul uman este vehiculul prin care se exprimă o persoană, tot așa Trupul lui Cristos este vehiculul prin care a găsit El cu cale să se exprime față de lume. Și El este Capul acelui trup. Capul transmite ideea de îndrumare, dirijare și control. El ocupă locul de preeminență în cadrul bisericii.

El este începutul. Prin asta noi înțelegem începutul noii creații (vezi Apocalipsa 3:14), sursa vieții spirituale - adevăr exprimat și de folosirea sintagmei Cel întâi-născut dintre cei morți. Și aici trebuie să avem grijă să subliniem că prin asta nu se înțelege că Domnul Isus a fost primul care a înviat din morți, deoarece au mai existat cazuri de înviere în Vechiul Testament, precum și în Noul Testament. Dar Domnul Isus a fost primul care a înviat din morți, pentru că după aceea să nu mai moară. El a fost primul care a înviat cu un trup slăvit și a înviat ca și Cap al unei noi creații. Învierea Sa este unică, fiind garanția că toți cei ce-și pun încrederea în El vor învia și ei. Învierea Lui îi proclamă supremația în cadrul creației spirituale, după cum arată foarte frumos Alfred Mace: Cristos nu poate ocupa locul secund nicăieri. El este „întâiul născut peste toată creația” pentru că El a creat totul (Coloseni 1:15,16). El este în același timp întâiul născut dintre cei morți în legătură cu o familie răscumpărată și cerească. Astfel creația și răscumpărarea îi acordă onorurile supremației, pentru că este Cine este și pentru ceea ce a făcut; „pentru ca în toate lucrurile El să aibă pre-eminența.” El este primul peste tot.

Domnul Isus are astfel o dublă pre-eminență: mai întâi în cadrul creației și apoi în biserică. Dumnezeu a decretat ca în toate lucrurile EL să aibă pre-eminența: Ce răspuns adecvat e acesta pentru toți cei care atât pe vremea lui Pavel, cât și a noastră ar căuta să-L deposeze pe Cristos de Dumnezeirea Sa, făcându-L doar o ființă creată, oricât de înalt ar fi rangul la care L-ar așeza ei!

Citind cuvintele: ca în toate lucrurile El să aibă pre-eminența, este cât se poate de nimerit să ne întrebăm: „Are El oare pre-eminența, locul suprem, în viața mea?”

Darby traduce versetul 19 în felul următor: „Căci în El toată plinătatea Dumnezeirii a găsit plăcere să locuiască.” Versiunea King James ar putea lăsa să se înțeleagă că, la un moment dat, Tatălui (observați folosirea caracterelor cursive pentru cuvintele ce nu există în textul original grec) I-ar fi făcut plăcere să facă să locuiască toată plinătatea în Fiul. Sensul real este că plinătatea Dumnezeirii întotdeauna a locuit în Cristos.

Ereticii gnostici propovăduiau că Cristos a fost un fel de „punct intermediar” spre Dumnezeu, o verigă necesară din cadrul lanțului. Dar, în viziunea acestor oameni, ar fi existat după El alte verigi mai bune. Cu alte cuvinte, par să spună aceștia: „Nu vă opriți! Continuați, până veți atinge plinătatea.” „Nicidecum”, răspunde Pavel „Cristos este El însuși plinătatea desăvârșită, deplina completețe!”

Toată plinătatea locuiește în Cristos. În original se folosește un verb care desemnează o locuire permanentă (forma întărită a lui oikeo care se folosește aici (katoikeo) sugerează, așezarea sau acomodarea într-o locuință) nu doar o ședere temporară.

Între versetul 19 și 20 există următoarea legătură: „Căci I-a făcut plăcere Tatălui ca prin El (prin Cristos) să împace toate lucrurile cu Sine... după ce a făcut pace prin sângele crucii Lui.” Cu alte cuvinte, nu numai că a fost buna plăcere a Dumnezeirii ca toată plinătatea să locuiască în Cristos, (versetul 19), ci și ca Cristos să împace toate lucrurile cu Sine.

În acest verset sunt menționate două reconcilieri:

(1) Reconcilierea lucrurilor (versetul 20)

(2) Reconcilierea persoanelor (versetul 21).

Prima se află încă în viitor, pe când a doua e deja la trecut, pentru toți cei ce au crezut în Cristos.

Pavel le amintește colosenilor că împăcarea în cazul lor este deja un fapt împlinit. Înainte de a fi convertiți, colosenii fuseseră păcătoși din rândul ne-evreilor, înstrăinați de Dumnezeu și vrăjmași ai Lui în gândirea lor, datorită faptelor rele (Efeseni 4:17, 18). Ei aveau o nevoie disperată de a fi împăcați, drept care, Domnul Isus Cristos, în harul Lui nemărginit, a luat inițiativa.

El i-a împăcat în trupul Lui de carne, prin moarte. Nu prin viața Sa s-a făcut aceasta, ci prin moartea Sa.

Sintagma: trupul Lui de carne înseamnă că Domnul Isus a înfăptuit împăcarea prin moartea Sa pe cruce, într-un trup uman real (iar nu ca ființă spirituală, ca un duh, cum afirmau gnosticii). Comparați Evrei 2:14-16, unde întruparea lui Cristos este declarată o condiție necesară răscumpărării. Or, gnosticii negau acest fapt.

Minunatul rezultat al acestei împăcări este redat de cuvintele: ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină. Ce har minunat, ca păcătoșii nelegiuți să poată fi izbăviți de trecutul lor, fiind strămutați într-un tărâm atât de binecuvântat! Cum se exprimă și C. R. Erdman: „în Cristos găsim un Dumnezeu care este aproape, care are grijă, care aude, căruia îi pasă, care se îndură și care mântuiește.”

Deplina eficacitate a împăcării realizată de Cristos cu privire la ai Săi se va vedea atunci când vom fi înfățișați înaintea lui Dumnezeu Tatăl fără păcat, fără pată și fără nici o acuză la activul nostru, când, închinându-ne, îl vom recunoaște bucuroși pe Cristos ca fiind Cel Vrednic (Apocalipsa 5).

Acum apostolul Pavel adaugă unul din numeroasele dacă (Elina are doi termeni pentru „dacă” (ei și eari) și mai multe construcții gramaticale prin care se redă tipul de condiție avut în vedere de scriitor sau vorbitor. Aici ei folosit cu indicativul epimenete este o condiție de categoria întâi, Pavel consideră de la sine înțeles faptul că ei vor continua) din aceste texte, care s-au dovedit foarte descumpănitoare pentru mulți copii ai lui Dumnezeu. La prima vedere, versetul ar părea să spună că rămânerea noastră în starea de mântuiri ar depinde de rămânerea noastră în credință. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci cum vom putea împăca acest verset cu alte texte din cuvântul lui Dumnezeu, cum e cel de la Ioan 10:28,29, care declară că nici o oaie a Lui Cristos nu va pieri niciodată?

Căutând un răspuns la această întrebare, am dori să spunem de la început că siguranța eternă a credinciosului este un adevăr binecuvântat, prezentat cu claritate pe paginile Noului Testament. Dar Scripturile ne învață, așa cum o fac în versetul de față, și faptul că credința adevărată întotdeauna are calitatea de permanență, de statornicie și că o persoană care a fost născută cu adevărat din Dumnezeu va merge, cu credință, până la capăt. Continuarea este dovada realității. Desigur există întotdeauna pericolul alunecării și abaterii de la calea cea dreaptă, dar creștinul chiar dacă mai cade, se ridică din nou (Proverbe 24:16). El nu se dezice de credința lui.

Duhul lui Dumnezeu a găsit cu cale să insereze de multe ori conjuncția „dacă” în pasajele din cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i soma pe cei ce rostesc numele lui Cristos, punând la încercare realitatea mărturiei lor. De aceea, nu am dori să știrbim cu nimic prin cuvintele noastre tăișul acestor versete, după cum s-a exprimat cineva: „Aceste «dacă» din Scriptură au darul de a-i examina pe creștinii aflați în lume, prezentându-i apoi ca pe unii care au trecut cu brio examenul sufletului.”

Pridham comentează și el pe marginea provocării găsite în aceste versete:

„Cititorul va constata, în urma studierii atente a Cuvântului, că Duhul are obiceiul să alăture celor mai plenare și absolute afirmații ale harului anumite atenționări sau avertismente ce presupun un eșec total din partea unora care sunt credincioși doar cu numele. Avertismentele care: îi zgârie în urechi pe cei nesinceri în mărturia lor sunt însă sorbite cu recunoștință de sufletele evlavioase. Scopul tuturor învățăturilor de felul celor prezentate aici este de a încuraja credința, iar pe de altă parte, de a condamna, prin anticipare, pe cei nepăsători și încrezători în forțele lor, care mărturisesc doar cu buzele.”

Negreșit gândindu-se la gnostici, apostolul îi îndeamnă pe coloseni să nu se abată de la nădejdea care însoțește Evanghelia sau pe care o inspiră Evanghelia. Ei trebuie să rămână statornici în credința de care au auzit de la Epafraș, întemeiați și neclintiți în ea.

Iarși Pavel spune despre evanghelie că a fost predicată la orice făptură (sau „întregii creații”) de sub cer. Evanghelia se adresează întregii creațiuni, dar încă nu a ajuns literalmente la toate creaturile. Pavel argumentează aici necesitatea proclamării mondiale a evangheliei ca mărturie de autentificare. El vede în aceasta dovada că ea este adaptabilă la nevoile întregii omeniri, de pretutindeni. Versetul nu înseamnă că toate persoanele din lumea de atunci au auzit evanghelia. Această misiune nu se încheiasă încă, ci era un proces aflat în plină desfășurare. Mai trebuie subliniat că evanghelia a ajuns până la marginile lumii biblice, adică în toate colțurile lumii Mediterane.

Pavel se numește slujitor, termenul neavând nici o co-notație de oficialitate; nu denotă nici un post sus-pus, ci o poziție de slujire, în smerenie. (în latină minister, de unde și termenul modern de „ministru”, adică slujitor al publicului. În engleza curentă termenul de minister are înțelesul de cleric, pastor sau slujitor al amvonului, n.tr.).

Ultimele șase versete din capitolul 1 descriu slujba lui Pavel. Mai întâi, ea s-a desfășurat într-o atmosferă de suferință. Scriind din închisoare, Pavel poate spune că acum se bucură în suferințele sale pentru sfinți, adică, din pricina lor. Ca slujitor al Domnului Isus Cristos, el a fost chemat să îndure nespuse greutăți, prigoane și suferințe. Toate acestea au fost pentru el un privilegiu - privilegiul de a completa ce lipsea în suferințele lui Cristos. Ce vrea să spună apostolul prin asta? Mai întâi, nu poate fi o referire la suferințele ispășitoare ale Domnului Isus Cristos pe cruce, căci acestea au fost isprăvite odată pentru totdeauna și nimeni nu mai poate lua parte la ele. Dar există un sens în care Domnul Isus încă mai suferă. Când Saul din Tars a fost doborât la pământ pe drumul spre Damasc, el a auzit o voce din cer, spunând: „Saul, Saul, de ce Mă prigonești?” Saul nu fusese conștient că-L persecută pe Domnul - el nu-i persecutase decât pe creștini. Dar el a aflat că persecutându-i pe credincioși, el L-a persecutat pe Mântuitorul lor. Capul din cer resimte suferințele Trupului Său de pe pământ.

Astfel, apostolul Pavel consideră toate suferințele pe care creștinii surit nevoiți să le îndure din pricina Domnului Isus ca parte integrantă din suferințele lui Cristos care au mai rămas. Aici sunt incluse suferințele din pricina neprihănirii, suferințele de dragul Lui (purtând ocara Lui) și suferințele din pricina evangheliei.

Dar suferințele lui Cristos se referă nu numai la suferințele pentru Cristos, ci descriu și același fel de suferințe pe care le-a îndurat și Mântuitorul când s-a aflat pe pământ, deși pe o scară mult mai mică.

Suferințele îndurate de apostolul în trupul său au fost din pricina trupului lui Cristos, adică pentru biserica Lui. Suferințele oamenilor nemântuiți sunt, într-o anumită privință, fără sens, căci nu se atinge nici un grad ridicat de demnitate. Ele nu sunt altceva decât o anticipare a chinurilor iadului, pe care le vor îndura pe veci de veci. Nu tot așa este cu suferințele creștinilor. Când aceștia suferă pentru Cristos, într-un sens foarte real însuși Cristos suferă cu ei.

Slujitorul ei am fost făcut eu. Pavel deja a folosit această sintagmă la sfârșitul versetului 23. Acum însă o repetă, cu o anumită deosebire. Apostolul avea o slujbă dublă: întâi, fusese împuternicit să predice evanghelia (versetul 23); și în al doilea rând, fusese trimis să predea învățătura minunatei taine despre biserică (versetul 25). Găsim aici învățăminte de mare preț pentru orice slujitor adevărat al lui Cristos în sensul că nu se așteaptă de la noi doar să-i conducem pe oameni la Cristos, prin evanghelie, și apoi să-i abandonăm, lăsându-i să se descurce cum pot. Dimpotrivă, ni se cere să canalizăm eforturile de evanghelizare în direcția formării de biserici nou-testamentale locale, în care convertirii să poată fi zidiți în credința cea mai sfântă, transmitându-li-se inclusiv învățătura și adevărul despre biserică. Domnul vrea ca bebelușii Lui să fie îndrumați spre stații de hrănire, unde să li se asigure o nutriție îndestulătoare și unde să poată crește.

Astfel în Coloseni 1 am văzut:

(1) cele două aspecte ale pre-eminenței lui Cristos,

(2) cele două aspecte ale împăcării realizate de Cristos,

(3) cele două aspecte ale slujbei lui Pavel.

Aici, în versetul 25, când Pavel spune: „Al cărei slujitor am fost făcut eu,” el se referă la slujba sa cu privire la biserică, și nu la evanghelie, cum reiese din sintagma următoare: Potrivit administrării (sau „dispensației”) pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi.

Un administrator are datoria să îngrijească de interesele sau de proprietatea altuia. Pavel era administrator sau ispravnic în sensul că mărețul adevăr despre biserică i-a fost încredințat lui, în mod deosebit. Deși taina Trupului lui Cristos nu i-a fost revelată doar lui, totuși el a fost ales să fie cel care să transmită acest adevăr scump Neamurilor. În el se cuprinde poziția unică a bisericii în relația ei cu Cristos și cu dispensațiile, biserica având constituția ei proprie, nădejdea și destinul ei distinctiv, precum și celelalte adevăruri numeroase privitoare la viața și ordinea ei, pe care Dumnezeu le-a încredințat lui Pavel și celorlalți apostoli.

Când spune el: pe care Dumnezeu mi-a dat-o pentru voi, îi consideră pe coloseni credincioși ne-evrei. Apostolul Petru fusese trimis să predice poporului evreu, în timp ce lui Pavel i se încredințase o misiune similară, destinată însă în principal ne-evreilor.

Una din cele mai dificile sintagme din acest capitol este: ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Ce vrea să spună Pavel cu asta? Mai întâi, știm că nu se referă la încheierea cuvântului lui Dumnezeu, prin adăugarea ultimei cărți, cea de față. După câte știm Apocalipsa, redactată de Ioan, a fost ultima carte care a completat alcătuirea Noului Testament, pe plan calendaristic. Arunci care e sensul spuselor lui Pavel, că întregeste cuvântul lui Dumnezeu?

Mai întâi, a întregi înseamnă a declara pe de-a-ntregul, a face cunoscut. Astfel, Pavel declarase tot sfatul lui Dumnezeu. În al doilea rând, am dori să sugerăm că Pavel a întregit sau împlinit cuvântul lui Dumnezeu din punct de vedere al doctrinei. Marele adevăr al tainei (bisericii) formează cheia de boltă a revelației Noului Testament. Într-un mod cât se poate de real, ea completează salba de subiecte tratate de Noul Testament. Deși alte cărți au fost scrise la o dată ulterioară celor redactate de Pavel, totuși ele nu conțin alte taine noi ale credinței care să nu fi fost deja tratate de apostolul Pavel în scrierile sale. Într-un sens foarte real, revelațiile privitoare la taina bisericii întregesc cuvântul lui Dumnezeu. Nimic din ce s-a adăugat mai târziu nu a mai fost nou în același sens.

Faptul că întregirea de către Pavel a cuvântului lui Dumnezeu a avut de a face cu taina reiese din versetul de față, anume taina ținută ascunsă din veacuri și din generații, dar descoperită acum sfinților Săi. În NT o taină este un adevăr nedescoperit anterior, dar care a fost făcut cunoscut acum fiilor oamenilor prin apostolii și profeții Noului Testament. Este un adevăr la care omul nu putea ajunge nicidecum prin propria sa inteligență, dar pe care Dumnezeu în harul Lui a îngăduit să fie făcut cunoscut.

Versetul acesta este unul din multele din Noul Testament care ne învață că adevărul privitor la biserică nu era cunoscut în perioada Vechiului Testament, căci fusese ținut ascuns de veacuri și de generații (Efeseni 3:2-13; Romani 16:25-27). Astfel este greșit să afirmăm că biserica ar fi început cu Adam sau cu Avraam. Biserica a început în ziua de Rusalii, iar adevărul despre biserică a fost descoperit apostolilor. Biserica în Noul Testament nu este tot una cu Israelul din Vechiul Testament, ci este o realitate cu totul și cu totul nouă, ce n-a existat în prealabil.

Obârșia Israelului se identifică cu momentul chemării lui Avraam de către Dumnezeu, din Ur, din țara haldeilor, când acesta a renunțat la celelalte popoare și la păcatele și idolatria acestora. Dumnezeu a făcut o națiune din sămânța lui Avraam, distinctă de toate celelalte națiuni și separată de ele. Biserica este exact reversul acesteia, fiind o uniune de credincioși din toate rasele și naționalitățile, reuniți într-un singur Trup și despărțiți moral și duhovnicește de toți ceilalți. Faptul că biserica nu este continuarea Israelului se poate vedea dintr-o seamă de

lucruri, de pildă din analogia cu „smochinul”, folosită de Pavel la Romani 11, pentru a arătat că națiunea Israel își păstrează identitatea distinctă, dar că orice evreu care crede în Cristos devine membru al bisericii (Coloseni 3:10,11).

Adevărul acestei taine poate fi rezumat după cum urmează:

(1) Biserica este Trupul lui Cristos. Toți credincioșii sunt mădulare ale Trupului, fiind destinați să fie părtași veșnici la slava lui Cristos.

(2) Domnul Isus este Capul Trupului, asigurându-i viața, seva, alimentația și călăuzirea.

(3) Evreii nu beneficiază de nici un tratament preferențial când vine vorba de intrarea în sânul bisericii, după cum Neamurile nu sunt deloc dezavantajate în această privință. Atât evreii, cât și Neamurile devin mădulare ale Trupului prin credință, formând un singur om (Efeseni 2:15;3:6). Faptul că Neamurile pot fi mântuite nu a fost un adevăr ascuns în Vechiul Testament; dar faptul că Neamurile convertite vor fi împreună mădulare ale Trupului lui Cristos, că vor fi alături de El în slavă, domnind cu El - ei bine, acesta a fost un adevăr necunoscut în Vechiul Testament.

Aspectul anumit pe care îl subliniază Pavel în legătură cu taina bisericii în versetul 27 este faptul că Domnul Isus este dispus să locuiască în inima Neamurilor. Cristos în voi nădejdea slavei. Aceste cuvinte au fost adresate colosenilor, deci unor Neamuri, ne-evrei, drept care F. B. Meyer exclamă: „Faptul că El a consimțit să locuiască în inima unui copil al lui Avraam a fost considerat un act minunat de condescendență, dar apoi faptul că și-a făcut locuința în inima unui ne-evreu - ei bine, asta a fost incredibil!” Și totuși exact asta presupune taina: „că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuind același trup, luând parte cu noi la aceeași făgăduință în Cristos prin evanghelie” (Efeseni 3:6). Pentru a sublinia importanța acestui adevăr, apostolul nu se mulțumește să spună „taina” sau „gloria acestei taine”, ci bogățiile slavei tainei acesteia, comasând o seamă de cuvinte, pentru a imprima în cititorii epistolei sale faptul că acesta este un adevăr slăvit, care trebuie tratat de ei cu toată atenția.

Care este Cristos în voi, nădejdea slavei. Cristos care locuiește în credincioși este nădejdea lor de slavă. Noi nu avem alt titlu de proprietate, alt drept de a merge în cer decât Mântuitorul nostru însuși. Faptul că El locuiește în noi face ca cerul să ne fie atât de asigurat de parcă deja ne-am afla acolo!

Sintagma pe El îl predicăm este semnificativă. Desigur, El se referă la Domnul Isus Cristos (versetul 27). Pavel spune că predică o Persoană. Cu alte cuvinte, nu și-a pierdut timpul cu politică sau filozofie, ci și-a concentrat mesajul asupra Persoanei Domnului Isus însuși, pentru că și-a dat seama că creștinismul este Cristos. Avertizându-l pe orice om și învățându-l pe orice om în toată înțelepciunea, ca să-i putem prezenta pe orice om desăvârșit în Cristos Isus. Avem aici alte detalii despre slujba preaiubitului apostol, ce vestea cuvântul de la om la om. Pe cei nemântuiți îi avertiza de groaznică mânia care va veni și-i învăța pe sfinți marile adevăruri ale credinței creștine.

Apoi vedem accentul pe care îl pune apostolul pe lucrarea de consolidare, imediat următoare convertirii. El resimțea o mare responsabilitate față de cei pe care îi îndrepta spre Mântuitorul. El nu se mulțumea să vadă sufletele mântuite și apoi să-și ia la revedere. El dorea să-l prezinte pe orice om desăvârșit în Cristos Isus. Pavel se înfățișează pe sine ca un preot ce aduce jertfe lui Dumnezeu. Jertfele de aici sunt bărbați și femei. În ce condiții îi oferă el Domnului? Sunt ei slabi? Sau niște bebeluși în Cristos? Adevărul e că apostolul îi vrea să fie creștini maturi, dezvoltati, adulți. El vrea ca ei să fie ancorați în adevăr. Avem noi pe inimă aceeași povară pentru cei pe care i-am îndrumat la Cristos?

Tocmai spre atingerea acestui țel muncea Pavel din greu, alături de ceilalți apostoli. Și totuși el își dădea seama că nu făcea toate acestea cu forțele proprii, ci potrivit lucrării Lui, care se arată cu putere în el. Cu alte cuvinte, el și-a dat seama că numai în măsura în care era învrednicit de Domnul putea el să-L slujească. El era conștient de faptul că Domnul lucra în el cu putere, în călătoriile pe care le făcea Pavel, din loc în loc, sădind biserici și hrănindu-i duhovnicește pe sfinții lui Dumnezeu.

Versetele 28 și 29 sunt deosebit de utile pentru noi în traducerea Phillips:

„Așadar, natural, că îl vestim pe Cristos. Noi îi avertizăm pe toți cei întâlniți de noi și-i învățăm pe toți câți putem tot ceea ce știm despre El, pentru ca, dacă este posibil, să-l aducem pe fiecare om la maturitatea deplină în Cristos. În vederea acestui lucru muncesc eu tot timpul, cu toată tăria pe care mi-o dă Dumnezeu.”

Versetul acesta este strâns legat de ultimele două versete din capitolul 1. Acolo apostolul Pavel descria străduințele sale de a-l înfățișa pe fiecare credincios într-o stare de maturitate în Cristos, prin predare și predicare. Aici străduințele sale sunt de altă natură, fiind definite drept un mare conflict pe care îl poartă apostolul în rugăciune în folosul unora pe care încă nu i-a întâlnit în persoană. Din prima zi când a auzit despre coloseni, Pavel s-a rugat pentru ei și pentru cei din Laodiceea, precum și pentru alți creștini cu care nu a avut încă prilejul să facă cunoștință (vezi Apocalipsa 3:14-19, unde este descrisă starea tristă în care s-a aflat mai târziu biserica din acea localitate).

Versetul 1 este o mângâiere pentru cei ce nu au avut niciodată privilegiul de a se angaja în slujba publică. Învățătura pe care o desprindem de aici este că nu trebuie să ne simțim limitați de ceea ce putem face în prezența altora oameni. Noi putem să-L slujim pe Domnul în intimitatea cămăruței noastre, pe genunchi, la rugăciune. Dacă ajungem totuși să slujim în public, eficacitatea noastră depinde, în mare măsură, de părtășia personală și stăruința noastră înaintea lui Dumnezeu.

În acest verset ni se prezintă conținutul exact al rugăciunii lui Pavel. Prima parte a rugăciunii este pentru ca să li se încurajeze inimile. Pe coloseni îi păștea pericolul învățăturilor gnosticilor, ceea ce înseamnă că încurajarea de aici înseamnă confirmare sau întărire.

A doua parte a rugăciunii este ca ei să fie uniți în dragoste. Dacă sfinții vor trăi în părtășie curată, sfântă și plină de iubire unii cu alții, atunci vor prezenta un front comun împotriva oricăror atacuri ale vrăjmașului. De asemenea, dacă inimile lor vor fi pline de căldura iubirii față de Cristos, El le va descoperi adevărurile mai profunde ale credinței creștine. Este un principiu binecunoscut al Scripturii, că Domnul descoperă secretele Sale celor care îi sunt apropiați. De pildă, Ioan este apostolul care se rezema la pieptul lui Isus și nu întâmplător lui i s-a dat marea revelație a lui Isus Cristos.

În continuare Pavel s-a rugat ca ei să capete toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii. Asta pentru că pe măsură ce căpătau tot mai multă înțelegere a credinței creștine, cu atât mai convinși erau de autenticitatea ei. Cu cât erau creștinii mai bine ancorați în credință, cu atât mai mic era pericolul alunecării în învățăturile false din vremea aceea.

Sintagma siguranța deplină apare în trei ipostaze în Noul Testament.

(1) Deplina asigurare a credinței - noi ne bazuim pe cuvântul lui Dumnezeu, pe mărturia Sa față de noi (Evrei 10:22).

(2) Siguranța deplină a înțelegerii - noi știm și suntem asigurați (Coloseni 2:2).

(3) Siguranța deplină a nădejzii - noi înaintăm pe cărarea creștină plini de nădejde cu privire la punctul final al drumului acestuia (Evrei 6:11).

Punctul culminant al rugăciunii lui Pavel îl constituie cuvintele: ca să cunoască deplin taina lui Dumnezeu, atât pe Tatăl, cât pe Cristos. Ce vrea să spună Pavel prin îndemnul ca ei să cunoască taina lui Dumnezeu... și a lui Cristos? Trebuie precizat că Pavel continuă să se refere la adevărul despre biserică - Cristos, Capul Trupului, și toți credincioșii, mădulare în acest Trup. Dar aspectul particular al tainei avut în vedere de apostol este căpetenia lui Cristos. El dorește ca sfinții să recunoască acest adevăr. El știe că dacă ei își vor da seama de măreția Capului, ei nu vor fi abătuți de la calea dreaptă de gnosticism sau de alte culte nelegiuite care îi amenințau.

Pavel vrea ca sfinții să se hrănească din Cristos, să-l utilizeze resursele, să-și tragă seva din El în orice situații de criză. El dorește ca ei să vadă că Cristos, cum arată Alfred Mace;

„...este în ai Săi, având toate atributele dumnezeirii și al nemărginitelor și nespuse mărețelor resurse, pentru ca ei să nu mai trebuiască să apeleze la cineva din afara Lui, în nici o privință. „Lor Dumnezeu a binevoit să le facă cunoscute BOGĂȚIILE slavei ACESTEI TAINE printre Neamuri: ADICĂ CRISTOS ÎN VOI, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27).

Adevărul acestei afirmații, cunoscut în mod deplin, constituie antidotul sigur și imbatabil la orgoliul laodicienilor, la teologia raționalistă, la religia tradițională, la mediile și spiritismul posedate de demoni, precum și la orice formă de opoziție sau plămuire.

În Cristos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoașterii. Desigur, gnosticii se laudau că posedă o înțelegere mult superioară celei pe care o găsim pe paginile revelației divine. Înțelepciunea lor era însă ceva adițional la ceea ce se găsea în Cristos sau în creștinism. Dar aici Pavel spune că toate comorile înțelepciunii și cunoașterii sunt ascunse în Cristos, Capul. Prin urmare, credincioșii nu au trebuință să treacă de ceea ce este scris în Scriptură. Comorile aflate în Cristos sunt ascunse de necredință; și până și credinciosul trebuie să-L cunoască pe Cristos în mod intim, pentru a putea pătrunde în aceste comori.

Cristos este în credincios în calitate de Cap, de centru și izvor de resurse. Prin caracterul vast al bogățiilor Sale nepătrunse, prin bogăția Sa preeminentă de infinită măreție, prin tot ce este El esențialmente ca Dumnezeu, prin tot ceea ce a realizat El în cadrul creației și al răscumpărării, prin gloriile Sale personale, morale și oficiale, El face să nu mai existe loc în credincios pentru toată pleiada de profesori, autori, medii, critici și toți ceilalți care s-au aliat împotriva Sa.

Dar versetul acesta conține comori mult mai mari decât se pot observa la prima vedere. Toată cunoștința se găsește în Cristos. El este întruparea adevărului. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.” Nici un lucru adevărat nu va fi niciodată în contradicție cu cuvintele Sale sau cu faptele Sale. Deosebirea dintre cunoaștere (cunoștința) și înțelepciune a fost explicată în felul următor: Cunoașterea este înțelegerea adevărului, pe când înțelegerea este capacitatea de a aplica adevărul învățăturilor însușite.

Întrucât toată înțelepciunea și cunoașterea sunt în Cristos, creștinii nu trebuie să se lase amăgiți de cuvintele înduplecătoare ale exponenților cultelor deraiate. Când un om nu posedă adevărul, va căuta să-și facă adepți printr-o prezentare vicleană a mesajului. Este exact ceea ce fac ereticii, în mod curent, formulându-și argumentele de la simple probabilități și clădind un sistem de învățături pe simple deducții. Pe de altă parte, dacă un om predică adevărul lui Dumnezeu, atunci el nu are nevoie să se bazeze pe elemente cum ar fi elocvența sau dibăcia argumentelor sale. Adevărul posedă în el însuși cele mai imbatabile argumente; ca un leu, el știe să se apere, magistral.

Versetul acesta arată cât de intim era familiarizat apostolul Pavel cu problemele și pericolele ce-i pândeau pe coloseni. El se înfățișează ca un ofițer militar, care își privește trupele aliniate, gata să fie inspectate. Celelalte două cuvinte: buna voastră rânduială și tăria credinței voastre sunt în original termeni împrumutați din limbajul militar. Primul descrie alinierea ordonată a unei companii de soldați, iar al doilea scoate în evidență frontul comun pe care îl prezintă aceștia. Pavel se bucură când vede (în duh, nu în trup) cu câtă statornicie rămân colosenii fideli cuvântului lui Dumnezeu.

Aici Pavel îi încurajează să continue cum au pornit inițial la drum, adică prin credință. După cum L-ați primit pe Cristos Isus Domnul, așa să și umblați în El. Accentul se pune aici pe cuvântul Domn. Cu alte cuvinte, ei au recunoscut că în El găsesc resursele depline, suficiența totală la orice nevoie a lor. El a fost întru totul de ajuns nu numai pentru mântuirea lor, ci și pentru toate aspectele vieții creștine. Acum Pavel îi îndeamnă pe sfinți să continue să recunoască domnia lui Cristos. Ei nu trebuie să se abată de la El prin acceptarea în cugetul lor a unor învățături omenești, oricât de convingătoare ar părea acestea. Termenul umblare este folosit adesea cu referire la viața creștină, referindu-se la acțiune și înaintare pe această cărare. Nu poți umbla și în același timp rămâne pe loc. Tot așa este și în viața creștină: fie mergem înainte, fie înapoi. Dar de stat pe loc nu putem sta!

Pavel recurge mai întâi la o metaforă din agricultură, apoi la una din arhitectură. Sintagma înrădăcinați se referă la ceea ce s-a întâmplat la convertirea noastră. Ni se prezintă imaginea în care Domnul Isus Cristos întruchipează solul, în care se înfig rădăcinile noastre, trăgându-și toată seva din El. Desigur, aici se subliniază și importanța de a ne înfige rădăcinile adânc în El, pentru a nu fi zdruncinați (Matei 13:5,20,21).

Apoi Pavel recurge la analogia cu o clădire. Zidiți în El. Aici Domnul Isus este asemuit cu o temelie - Stânca veacurilor, pe Care suntem zidiți noi (Luca 6:47-49). Noi am fost înrădăcinați o dată pentru totdeauna, dar suntem zidiți întruna.

Și întăriți în credință sau „confirmați”. Ideea care se desprinde de aici este a unui proces continuu, care se desfășoară pe tot parcursul vieții creștine. Epafra le predase colosenilor noțiuni le de bază ale creștinismului. Acum, pe măsură ce ei înaintau pe cărarea credinței, aceste adevăruri scumpe erau confirmate și adevărate în inima și în viața lor. Subliniind reversul acestei situații, 2Petru 1:9 arată că eșecul de a înainta în viața duhovnicească duce la îndoială și la pierderea bucuriei și a binecuvântării evangheliei.

Pavel încheie această descriere cu cuvintele: sporind din belșug în ea cu mulțumiri. El nu-i vrea pe creștini să fie niște posesori ai doctrinei corecte, dar reci, ci dorește ca ei să fie captivați de adevărurile minunate ale evangheliei, pentru ca din inimile lor să se reverse lauda și mulțumirea către Domnul.

Mulțumiri pentru binecuvântările creștinismului constituie antidotul minunat împotriva otrăvii doctrinei false.

Arthur Way traduce versetul 7 astfel: „Fiți ca niște pomi bine înrădăcinați, ca niște clădiri ce se ridică mereu, simțindu-vă învăluți de prezența Lui, ba mai mult (căci în acest scop a fost educația voastră): să fiți neclintiți în credința voastră, plini până la refuz de mulțumiri.”

Acum Pavel este gata să se ocupe direct de erorile (rătăcirile doctrinare) care îi amenințau pe credincioșii din valea râului Lycus, unde, așa cum arătam, era situat orașul Colose.

Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă. Învățăturile false le răpesc oamenilor tot ce e de valoare, înlocuindu-le cu lucruri de nimic.

Filozofia înseamnă textual: „iubirea înțelepciunii” și nu este rea, în sine, ci devine rea atunci când oamenii caută înțelepciunea în afara Domnului Isus Cristos. Aici termenul e folosit cu scopul de a descrie încercarea omului de a afla și cerceta, prin eforturile propriului său intelect, acele lucruri care pot fi cunoscute doar prin intermediul revelației divine (1Corinteni 2:14). Este o înțelepciune rea pentru că preamărește rațiunea umană, așezând-o mai presus de Dumnezeu și pentru că se închină creaturii, mai mult decât Creatorului. Acest gen de înțelepciune rea este caracteristică liberalilor din vremea noastră, care fac atâta tapaj de intelectualismul și raționalismul lor.

Amăgire deșartă se referă la învățăturile false și lipsite de valoare ale celor care pretindeau că oferă adevăruri secrete unui cerc intim de oameni. Dar în realitate aceste învățături erau lipsite de orice valoare, atrăgându-i pe oameni prin recurgerea la mobilul curiozității și gâdilându-le vanitatea, întrucât - nu-i așa? - aparțin unui cerc ales, elitei unui număr restrâns.

Filozofia și amăgirea deșartă pe care le atacă Pavel sunt după tradiția oamenilor, după principiile de bază (învățăturile începătoare) ale lumii, iar nu după Cristos.

Prin „tradiția oamenilor” se înțelege aici învățăturile religioase născocite de oameni, care nu au însă nici o temelie adevărată în Scriptură. (Prin tradiție se înțelege încetățenirea unui obicei, a unei datini, care a pornit de la o chestiune de conveniență sau care a servit scopurile unei anumite împrejurări.) Principiile de bază ale lumii se referă la ritualurile, ceremoniile și rânduielile iudaice, prin care oamenii sperau să capete bunăvoința lui Dumnezeu.

Legea lui Moise își slujise scopul, ca arhetip al lucrurilor ce aveau să vină. Ea fusese un gen de „școală primară”, pregătitoare a inimii pentru Cristos Ce avea să vină. Dar a reveni acum la ea ar însemna să se facă jocul învățătorilor falși, ale căror uneltiri vizau să-L înlocuiască (în inimile credincioșilor) pe Fiul lui Dumnezeu cu un sistem perimat.

Pavel voia ca colosenii să pună la încercare toate învățăturile, pentru a verifica dacă erau sau nu în acord cu doctrinele lui Cristos. Aici ne va fi de folos să recurgem din nou la traducerea lui Phillips: „Aveți grijă să nu vă strice nimeni credința prin intelectualism sau prin teorii care, deși sună foarte elevate, sunt, în realitate, lipsite de sens. Pentru că toate acestea sunt, în cazul cel mai bun, întemeiate pe ideile oamenilor despre natura lumii, ele nesocotindu-L pe Cristos!”

E minunat să vedem cum apostolul Pavel mereu îi readuce pe cititori la Persoana lui Cristos. Aici el redă unul din cele mai sublime și mai ne-echivoce versete din Biblie asupra Dumnezeirii Domnului Isus Cristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Observați acumularea intenționată de dovezi ale faptului că Cristos este Dumnezeu.

Mai întâi, avem Dumnezeirea Lui: „Căci în El locuiește... trupește... Dumnezeirea.”

În al doilea rând avem ceea ce s-a numit amplitudinea Dumnezeirii: „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.”

În fine avem ceea ce s-a numit absoluta competență a Dumnezeirii: „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” (Acesta e răspunsul efectiv la diversele forme de gnosticism care neagă Dumnezeirea Domnului Isus - Christian Science, Martorii lui Iehova, Unity, Teosofia, Christadelphianism, etc.)

Vincent spune: „Versetul conține două afirmații distincte:

- (1) Că plinătatea Dumnezeirii locuiește etern în Cristos...;
- (2) că plinătatea Dumnezeirii locuiește în El ca unul care are un trup omenesc.”

Multe din cultele deraiate menționate mai sus recunosc că o anumită formă de divinitate, a locuit în Isus. Acest verset identifică toată plinătatea Dumnezeirii în El, în caracterul Său uman. Argumentul e clar: dacă există o atare suficiență în Persoana Domnului Isus Cristos, ce rost mai are să ne mulțumim cu învățături care îl diminuează pe El sau îl ignoră?

Apostolul continuă efortul de a imprima în cititorii săi a tot suficiența Domnului Isus Cristos, precum și poziția perfectă pe care o au ei în El. Este o minunată expresie a harului lui Dumnezeu faptul că adevărul din versetul 10 îl urmează pe cel din versetul 9. În Cristos locuiește toată plinătatea Dumnezeirii trupește, iar credinciosul este complet în El. Desigur, asta nu înseamnă că în credincios locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Singurul în care a locuit, locuiește și va locui în veci toată plinătatea Dumnezeirii este Domnul Isus Cristos. Dar ceea ce ne învață acest verset este că credinciosul are în Cristos tot ce-i trebuie pentru viață și evlavie. Spurgeon ne oferă o bună definiție a completeții noastre, spunând că noi suntem:

- (1) compleți, fără ajutorul ceremoniilor iudaice;
- (2) compleți fără ajutorul filozofiei;
- (3) compleți, fără invențiile superstiției;
- (4) compleți, fără meritul uman.

Cel în care suntem compleți este Capul oricărei domnirii și stăpâniri. Gnosticii erau foarte preocupați de tema îngerilor, așa cum se arată mai încolo, în capitolul de față. Dar Cristos este capul peste toate ființele îngerești și ar fi o mare greșeală să ne ocupăm de îngeri, când însuși

Creatorul îngerilor este ținta iubirii noastre, Cel cu care avem o aleasă părtășie.

Circumcizia era un ritual caracteristic al iudaismului - acea operație chirurgicală minoră, aplicată copilului de parte bărbătească. Pe plan duhovnicesc, semnifica moartea față de firea veche sau îndepărtarea naturii rele, corupte și ne-născute din nou a omului. Din nefericire, evreii au ajuns să fie mai preocupați de ceremonia fizică propriu-zisă, neglijându-i înțelesul duhovnicesc. În încercarea de a obține bunăvoința lui Dumnezeu prin ceremonii și fapte bune, ei afirmau, de fapt, că în firea veche ar exista suficiente lucruri bune care să-i fie plăcute lui Dumnezeu! Or, realitatea este total diferită, adevărul fiind că nimic bun nu locuiește în firea veche.

În versetul de față nu se are în vedere circumcizia fizică, ci cea duhovnicească, ce îi caracterizează pe toți cei ce și-au pus credința și încrederea în Domnul Isus. Lucrul acesta reiese din sintagma: circumcizie nefăcută de mâini. Adică: fiecare credincios este circumcis cu circumcizia lui Cristos. Prin circumcizia lui Cristos se înțelege moartea Sa pe crucea Golgotei. Ideea subliniată de verset este că atunci când Domnul Isus a murit, și credinciosul a murit. El a murit față de păcat (Romani 6:11), față de lege, față de eul său (Galateni 2:20) și față de lume (Galateni 6:14). (Circumcizia nu a fost făcută de mână, în sensul că mâinile omenești nu pot avea nici un rol în această circumcizie și, desigur, nici un merit. Omul nu poate obține circumcizia prin meritele sale; nu o poate merita, căci este în întregime lucrarea lui Dumnezeu)

Astfel el s-a dezbrăcat de trupul păcatelor firii păcătoase. Cu alte cuvinte, când este mântuit cineva, el se asociază cu Cristos în moartea Sa, renunțând la orice speranță de a mai câștiga sau merita mântuirea prin eforturile firii vechi. Samuel Ridout scrie în această privință: „Moartea Domnului nostru nu numai că a îndepărtat rodul, ci a condamnat însăși rădăcina care dădea acest rod.”

Pavel trece acum de la circumcizie la botez. După cum circumcizia reprezintă moartea față de firea veche, tot așa botezul reprezintă îngroparea omului vechi, cum citim: fiind îngropați împreună cu El în botez, în care ați fost înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care l-a înviat dintre cei morți. Învățătura din aceste verset constă în faptul că noi nu numai că am murit cu Cristos, ci am fost și îngropați cu El. Asta semnifică botezul nostru.; Aceasta a avut loc la convertirea noastră, dar am exprimat-o în mărturia publică pe care am dat-o, când am intrat în apa botezului. Botezul este o îngropare, îngroparea a tot ce eram, în calitate de copii ai lui Adam. În botez noi recunoaștem că nimic din noi înșine nu ar putea fi vreodată după voia lui Dumnezeu și astfel noi îndepărtăm din fața lui Dumnezeu această fire veche, pe veci. Dar lucrurile nu se opresc la îngropare, căci noi nu numai că am fost răstigniți cu Cristos și îngropați cu El, ci am fost și înviați cu El, pentru a umbla în noutatea vieții. Toate acestea au loc la convertire, făcându-se prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care l-a înviat pe Cristos dintre cei morți.

Apostolul Pavel aplică acum toate aceste lucruri în cazul colosenilor. Înainte de convertirea lor, ei erau morți în greșelile lor. Asta înseamnă că, datorită păcatelor lor, ei erau morți duhovnicește față de Dumnezeu. Nu înseamnă însă că duhurile lor erau moarte, ci doar faptul că în duhul lor nu se înregistra nici o tresărire față de Dumnezeu și că ei nu puteau face nimic pentru a obține bunăvoința lui Dumnezeu. Nu numai că ei erau morți în păcate, dar Pavel spune că erau necircumciși în firea lor păcătoasă. Necircumcizia se referă adesea în Noul Testament la Neamuri. Colosenii erau ei înșiși Neamuri, adică ne-evrei, ne-făcând parte din poporul ales al lui Dumnezeu pe acest pământ. Prin urmare, ei se situaseră pe o poziție de distanțare față de Dumnezeu; dăduseră frâu liber poftelor firii vechi. Dar când au auzit evanghelia și au crezut în Domnul Isus Cristos, ei au fost înviați împreună cu Cristos și toate greșelile lor au fost iertate. Cu alte cuvinte, întregul stil de viață al colosenilor s-a schimbat; toată istoria lor de păcătoși a luat sfârșit, ei fiind acum creaturi noi în Cristos Isus! Ei trăiau realitatea învierii. Prin urmare, ei trebuiau să-și ia rămas bun de la tot ce-i caracteriza înainte ca oameni cufundați în firea veche.

Pavel descrie în continuare un alt lucru pe care îl cuprinde lucrarea lui Cristos. A șters înscrisul care era împotriva noastră prin poruncile lui și l-a luat din cale, pironindu-l pe cruce. Prin înscrisul care era împotriva noastră, prin poruncile lui se înțelegea legea. Într-o privință, Cele Zece Porunci au fost împotriva noastră, condamându-ne, pentru că noi n-am putut să le respectăm întru totul. Dar apostolul Pavel nu se gândește numai la Cele Zece Porunci, ci și la legea ceremonială care i-a fost dată Israelului. În legea ceremonială, existau tot felul de porunci cu privire la zile sfinte, la alimente și la alte ritualuri religioase. Toate acestea făceau parte din religia prescrisă a iudeilor. Ele îndreptau privirile spre venirea Domnului Isus, fiind umbre ale Persoanei și lucrării Sale. În moartea Sa pe cruce, El le-a dat pe toate acestea la o parte, ținându-le pe cruce și anulându-le, cum se anulează o notă de plată atunci când este achitată sau cum se exprimă Meyer: „Prin moartea lui Cristos pe cruce, legea care îi condamna pe oameni și-a pierdut autoritatea penală, întrucât Cristos, prin moartea Sa, a îndurat pentru om blestemul legii, devenind sfârșitul legii.” Kelly exprimă aceeași idee: „Legea nu este moartă, dar noi am murit față de ea.”

Se prea poate ca limbajul lui Pavel în acest loc să se refere la practica străveche de a afișa într-un loc public dovada scrisă a unei datorii publice, ca toți să știe că creditorul nu mai putea avea nici o pretenție de la datornic.

Prin moartea Sa pe cruce, urmată apoi de învierea și înălțarea Sa la cer, Domnul Isus a cucerit și puterile răului, făcând un spectacol public din ele și triumfând asupra lor. Noi credem că este același triumf descris de Efeseni 4, unde se spune că Domnul Isus a condus captivitatea captivă. Moartea, îngroparea, învierea și înălțarea Sa au constituit triumful slăvit asupra tuturor oștirilor iadului și Satanei. Trecând prin atmosferă, în drumul Său spre cer, El a trecut chiar prin tărâmul celui care este prințul puterii văzduhului.

Poate că acest verset aduce o deosebită mângâiere celor care au fost convertiți de la demonism, dar care s-ar putea să mai fie obsedați de frica de duhurile rele. Nu mai avem de ce să ne temem, dacă suntem în Cristos, pentru că El a dezarmat domniile și stăpânirile.

Încă o dată apostolul Pavel este gata să aplice în practică afirmațiile sale. Am putea rezuma cele ce urmează în felul următor: Colosenii au murit față de toate eforturile de a-i fi plăcuți lui Dumnezeu prin firea veche. Ei nu numai că au murit, ci au fost și îngropați și au înviat împreună cu Cristos la o nouă viață. Prin urmare, ei trebuie s-o rupă definitiv cu iudaizatorii și cu gnosticii, care încercau să-i atragă înapoi chiar la lucrurile față de care au murit colosenii. Deci nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau la băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau lună nouă sau sabate. Toate religiile omenești îi fac pe oameni robi față de rânduieli, reguli, îndatoriri și un calendar religios. Acest calendar cuprinde de obicei zile sfinte anuale, apoi celebrări lunare legate de luna nouă sau zile săptămânale de sărbătoare (sabaturile).

Sintagma: „Nimeni să nu vă judece” înseamnă că nu există temei ca un creștin să fie judecat de alții dacă consumă carne de porc sau dacă nu ține sărbătorile religioase sau zilele sfinte. Unele culte deraiate, cum ar fi spiritiștii, insistă ca membrii lor să se abțină de la consumul de carne. Veacuri de-a rândul romano-catolicii nu au avut voie să consume carne vinerea. Multe biserici pretind abstenența de la anumite alimente în timpul Postului Mare. Alții, ca mormonii, spun că o persoană nu se încadrează în normele lor dacă consumă ceai sau cafea. Iar alții, în special adventiștii de ziua a șaptea, insistă că trebuie ținut Sabatul, pentru a-i fi plăcut lui Dumnezeu. Creștinul nu se mai află sub robia nici uneia dintre aceste rânduieli. Pentru o tratare mai amplă a legii, Sabatului și legalismului, vezi excursul de la Matei 5:18,12:8 și Galateni 6:18.

Sărbătorile religioase iudaice erau o umbră a lucrurilor viitoare, dar trupul (substanța) este al lui Cristos. Ele au fost instituite în Vechiul Testament ca un fel de anticipare, ca imagini prefiguratoare. De pildă, Sabatul a fost dat ca un arhetip al odihnei de care aveau să aibă parte toți cei ce aveau să creadă în Domnul Isus Cristos. Acum, după ce a venit Domnul Isus, ce rost mai are să se ocupe oamenii de umbre? E ca și cum ne-am ocupa de o fotografie, când persoana din fotografie se află lângă noi.

Este dificil să cunoaștem sensul exact al acestui verset, pentru că nu suntem deplin familiarizați cu învățăturile gnosticilor. Probabil înseamnă că oamenii aceștia pretindeau că sunt atât de smeriți încât nu îndrăzneau să se apropie de Dumnezeu în mod nemijlocit. Poate că gnosticii susțineau că trebuie să se apropie de Dumnezeu prin îngeri, și astfel, în presupusa lor smerenie, ei se închinau la îngeri, iar nu Domnului. Avem o situație similară în lumea contemporană. Există romano-catolici care spun că nu concep să se roage direct lui Dumnezeu sau Domnului Isus, adoptând, în schimb, moto-ul: „La Isus prin Maria”. Asta pare a fi o falsă smerenie din partea lor, constituind un act de închinare în fața unei ființe create. Creștinii nu au voie să permită nimănui să-i văduvească de răsplata lor, prin practici atât de ne-biblice. Cuvântul lui Dumnezeu spune limpede că există „un singur Mediator între Dumnezeu și oameni, Omul Cristos Isus” (1Timotei 2:5).

Apostolul Pavel adaugă aici o sintagmă greu de înțeles: amestecându-se în lucruri pe care nu (termenul nu este omis din textul NU, dar înțelesul rezultat ar fi același. Dacă ei au văzut sau nu ceva, totul a fost o deșertăciune firească) le-a văzut. Gnosticii pretindeau că posedă taine adânci și mistere și că pentru ca cineva să poată cunoaște aceste taine, trebuia să fie inițiat. Poate că secretele acestea constau din așa-numitele „vedenii”. În vremea noastră presupusele vedenii constituie un element important în ereziile mormonismului, spiritismului, catolicismului și swedenborgianismului. Cei ce făceau parte din cercul intim erau, natural, foarte mândri de cunoștințele lor secrete. Prin urmare, Pavel adaugă: umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii păcătoase. Ei adoptau o atitudine de superioritate față de alții, creând impresia că fericirea se putea dobândi doar prin descifrarea acestor taine ascunse. Am putea face o paranteză aici, subliniind că aceasta e și caracteristica celor mai multe societăți secrete din vremea noastră. Creștinul care umblă în părtășie cu Domnul lui nu va avea nici timpul, nici înclinația de a se ocupa de aceste organizații.

Important este să observăm aici că diversele practici religioase ale acestor oameni erau efectuate după cum găseau aceștia de cuviință, fără să aibă nici o bază scripturală. Ei nu acționau în supunere față de Cristos, ci erau umflați de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lor păcătoase, întrucât făceau cum voiau ei, independent de Domnul; cu toate acestea, comportarea lor părea smerită și religioasă.

Neținându-se strâns de Capul. Domnul Isus Cristos este numit aici Capul Trupului. „A se ține de Cap” înseamnă a trăi conștienți că Cristos este Capul, extrăgându-ne energia și seva pentru toate nevoile noastre din resursele Sale inepuizabile, și toate lucrurile făcându-le spre slava Lui. Înseamnă să privim la Domnul nostru, Cel din slavă, când avem nevoie de tărie și călăuzire, și să rămânem mereu în contact cu El. Lucrul acesta este explicat în continuare în următoarea sintagmă: din care tot trupul, hrănit și strâns unit, prin încheieturi și legături, crește cu creșterea lui Dumnezeu. Diversele părți ale trupului uman sunt legate între ele prin încheieturi și ligamente. Trupul la rândul lui este legat de cap. Trupul solicită călăuzire și îndrumare de la cap. Exact ideea subliniată de apostolul Pavel aici. Mădularele Trupului lui Cristos de pe pământ trebuie să găsească toate satisfacția și suficiența lor în El și să nu se lase amăgite sau abătute de argumentele aparent convingătoare ale învățătorilor acestora falși.

Ținându-se strâns de Cap subliniază necesitatea buziirii, clipă de clipă, pe Domnul. Ajutorul primit ieri nu mai e de ajuns pentru nevoile zilei de azi. Nu putem măcina grâu cu apa ce s-a scurs peste baraj. De asemenea trebuie subliniat aici că acolo unde creștinii se țin de Cap, vor întreprinde acțiuni spontane care vor fi coordonate cu cele ale altor mădulare din Trupul lui Cristos.

Principiile de bază ale lumii (sau „învățăturile începătoare ale lumii”) se referă la datini și ritualuri. De pildă, ritualurile din Vechiul Testament erau elemente rudimentare ale lumii în sensul că propagau principiile elementare ale religiei, adică abecedarul, noțiunile de bază (Galateni 4:9-11). Poate că Pavel se gândește și la ritualurile și datinile asociate cu practica gnosticismului sau a altor religii. În mod deosebit, apostolul se ocupă de ascetism, care a derivat din iudaismul ce și-a pierdut deja valabilitatea înaintea lui Dumnezeu sau din gnosticism ori din orice alt cult deraiat, care niciodată nu a avut valabilitate înaintea lui Dumnezeu.

Întrucât colosenii au murit împreună cu Cristos, Pavel îi întreabă de ce mai doreau încă să se supună unor reguli de acest gen. A proceda astfel înseamnă a uita că au rupt orice legături cu lumea. Poate că în mintea unora se ridică aici întrebarea: „Dacă un creștin este mort față de rânduiele, de ce reține totuși practica botezului și a Cinei Domnului?” Răspunsul cel mai evident este că aceste două rânduiele ale Bisericii Creștine sunt clar expuse și prescrise de Noul Testament. Dar ele nu sunt „mijloace ale harului”, care ne-ar face mai adecvați pentru cer sau ne-ar ajuta să câpătăm bunăvoința lui Dumnezeu. Mai degrabă, ele sunt simple gesturi de ascultare față de Domnul, prin care indicăm identificarea cu Cristos și ne amintim de El în moartea Sa. Ele nu sunt atât de mult legi care trebuiesc respectate, cât privilegiile de care se cuvine să ne bucurăm.

Vom înțelege versetul acesta mai bine dacă vom adăuga cuvintele: „cum ar fi” la început. (Sau „ca acestea”, ce apar la sfârșitul versetului 20 în ediția folosită de traducător.) „Oare de ce - ca și când ați trăi mai departe în lume - vă supuneți la regulamente ca acestea (versetul 21): Nu atinge, nu gusta, nu lua?” În mod bizar, unii susțin că aici Pavel le-ar porunci colosenilor să nu ia, să nu guste, să nu atingă, când, de fapt, sensul versetului este exact contrar.

Trebuie menționat aici că unii cercetători competenți, cum ar fi William Kelly, cred că topica ar trebui inversată, în felul următor: „Nu lua, nu gusta, nici măcar nu te atinge de ele” Cu alte cuvinte, topica sugerată ar descrie gravitatea tot mai mare pe care o presupune practica ascetismului.

Sensul versetului 21 este completat de versetul 22. Acestea sunt interdicții și prohibiții inventate de om, cum reiese din cuvintele: după poruncile și învățăturile oamenilor. Să fie oare aceasta esența adevăratei religii? Oare la asta se reduce totul, la mâncări sau la băuturi? Sau, dimpotrivă, religia adevărată se ocupă cu Cristosul Cel Viu? Weymouth traduce versetele 20-22 astfel:

„Dacă ați murit cu Cristos și ați scăpat de noțiunile de bază ale lumii, de ce atunci - ca și când viața voastră ar aparține în continuare lumii - vă supuneți unor precepte de genul: „Nu lua cutare lucru”; „Nu gusta acel lucru”; „Nu te atinge de acesta” - care se referă la lucruri ce au menirea de a fi consumate, fiind pieritoare - ascultând astfel doar de niște porunci și învățături omenești?

Aceste practici ale religiei omenești creează toate o aparență de înțelepciune, într-o religie auto-impusă, o falsă smerenie și asprime față de trup. Religia auto-impusă înseamnă că oamenii aceștia adoptă o formă de închinare corespunzătoare propriilor lor idei despre ce e bine, și nu

după cuvântul lui Dumnezeu. Ei par a fi religioși, dar nu acesta e creștinismul adevărat. Falsa smerenie a fost explicată deja - anume faptul că ei se pretindeau a fi prea smeriți ca să se poată apropia de Dumnezeu direct și astfel recurgeau la mediatori angelici. Neglijarea trupului se referă la practica ascetismului. Este concepția potrivit căreia prin auto-privări și auto-torturări, omul ar putea atinge o stare superioară de sfințenie. Această practică se întâlnește la hinduism și la alte religii mistice din Orient.

Care este valoarea tuturor acestor practici? Poate că ultima parte a versetului o exprimă cel mai concis: nu sunt de nici un preț împotriva mulțumirii firii păcătoase. Toate acestea sunt îmbrăcate într-o fațadă aparent frumoasă, dar ele nu sunt de nici un folos în înfrânarea complacerii firii vechi. (Până și bine-intenționata încercare de cumpătare a lor nu-și atinge țelul) Nici un sistem fals nu a reușit să-l amelioreze pe om. Deși creează impresia că în firea veche ar exista elemente care să merite bunăvoința lui Dumnezeu, aceste sisteme nu pot înfrâna pasiunile și poftele cărnii, ale firii vechi. Atitudinea creștinului este că noi am murit față de firea veche, cu toate patimile și poftele ei și că de acum încolo trăim spre slava lui Dumnezeu. Și asta o facem nu pentru că ne e fiică de pedeapsă, ci mai degrabă din iubirea pe care l-o purtăm Celui care S-a dat pe Sine pentru noi. A. T. Robertson exprimă minunat acest gând: „Dragostea este aceea care ne eliberează să putem face ce este bine. Dragostea ne face să nu ne fie greu de ales. Dragostea face ca îndatoririle să nu ni se pară o povară, ci o bucurie. Dragostea face ca părtășia și legătura cu Cristos să fie o dulceată. Dragostea face ca truda în slujba binelui să fie o adevărată libertate pentru noi."

Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Cristos, căutați lucrurile de sus, unde Cristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Conjuncția dacă din acest verset nu exprimă nici o îndoială în mintea apostolului Pavel, ci constituie așa-numitul argument pornind de la „dacă”, ce ar putea fi tradus prin întrucât: „întrucât ați fost înviați împreună cu Cristos”. Cum s-a arătat în capitolul 2, credinciosul este văzut ca unul care a murit cu Cristos, a fost îngropat cu El și a înviat cu El dintre cei morți. Sensul duhovnicesc al tuturor acestor cuvinte este că am rupt-o cu vechiul mod de viață, adoptând un fel complet nou de a trăi, adică viața Domnului Isus Cristos Cel înviat. Întrucât am fost înviați cu Cristos, se cuvine acum să căutăm lucrurile de sus. Desigur, încă ne aflăm pe pământ, dar trebuie să cultivăm lucrurile cerești.

Creștinul nu trebuie să aibă o optică pământească. El nu trebuie să privească lucrurile sub aspectul în care se prezintă ele ochiului natural, ci în funcție de importanța lor înaintea lui Dumnezeu și în perspectiva eternității. Vincent sugerează că „a căuta” din versetul 1 marchează străduința practică și că gândiți-vă din versetul 2 descrie impulsul launtric și dispoziția noastră sufletească.

Sintagma: Concentrați-vă cu mintea (în românește: „Gândiți-vă”, n.tr.) este identică cu cea de la Filipeni 3:19: „care își concentrează mintea asupra unor lucruri pământești.” A. T. Robertson scrie: „Viața botezată înseamnă că creștinul urmărește cerul și se gândește la cer. Picioarele sale sunt încă pe pământ, dar capul îi este printre stele. El trăiește ca un cetățean al cerului aici pe pământ.”

În timpul celui de-al doilea război mondial, un tânăr creștin a exclamat triumfător în fața unui slujitor mai vârstnic al lui Cristos: „înteleg că bombardierele noastre au tăcut prăpăd asupra orașelor inamicului în cursul nopții precedente.” La care, credinciosul mai vârstnic a răspuns: „Nu știam că biserica lui Dumnezeu posedă bombardiere.” Evident, acest creștin privea lucrurile din perspectiva divină, neputând să găsească nici un dram de satisfacție în măcelărirea unor femei și copii. F. B. Hole explică foarte bine poziția noastră:

„Complementul identificării noastre cu Cristos în moartea Lui este identificarea noastră cu El în învierea Sa. Efectul primei acțiuni este de a ne deconecta de lumea omului, de religia omului, de înțelepciunea omului. Efectul celeilalte este de a ne pune în legătură cu lumea lui Dumnezeu și tot ce se află în ea. Primele patru versete ale capitolului 3 desfășoară privirilor noastre starea de binecuvântare în care suntem introduși.”

Când Pavel spune că credinciosul a murit, el se referă la poziție, nu la practică. Datorită identificării noastre cu Cristos în moartea Sa, Dumnezeu vrea ca noi să ne considerăm ca unii care au murit împreună cu El. Inima noastră însă este mereu gata să pună la îndoială acest fapt, întrucât ne simțim atât de „vii” față de păcat și ispite. Dar realitatea minunată este că pe măsură ce, prin credință, ne socotim ca unii care am murit cu Cristos, acest fapt devine o realitate morală în viața noastră. Dacă trăim ca unii care au murit, atunci viața noastră va fi tot mai mult pe măsura vieții Domnului Isus Cristos. Desigur, niciodată nu vom atinge perfecțiunea în viața de acum, dar este un proces care trebuie să se desfășoare permanent în fiecare credincios.

Nu numai că am murit, ci, în plus, viața noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Lucrurile care-l preocupă și-l interesează pe omul lumesc se găsesc peste tot pe planeta pe care trăim. Dar lucrurile care sunt de cea mai mare preocupare pentru credincios sunt toate însumate în Persoana Domnului Isus Cristos. Destinul nostru este inseparabil legat de destinul Lui. Gândul subliniat de Pavel aici este că întrucât viața noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu, nu trebuie să ne ocupăm de lucrurile mărunte ale vieții acesteia și, în special, nu trebuie să avem de a face cu lumea religioasă din jurul nostru.

Dar mai este un gând ce se degajă din sintagma: viața noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Lumea nu vede viața noastră duhovnicească. Oamenii nu ne înțeleg. Lor li se pare ciudat că noi nu trăim ca ei. Ei nu înțeleg gândurile noastre, motivele sau căile noastre. După cum s-a spus despre Duhul Sfânt că lumea „nici nu-L vede, nici nu-L cunoaște”, tot așa este cu viața noastră spirituală: ea este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Mai întâi, Ioan 3:1 ne spune că: „De aceea, lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El.” Adevărata separație de lume stă în faptul că lumea nu-l înțelege pe creștin, ci îl înțelege greșit.

Pentru a ridica pe culmi noi această descriere a harului și moștenirii credinciosului în Cristos, apostolul își îndreaptă acum privirile spre revenirea lui Cristos. Când Se va arăta Cristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. În vremea de acum noi suntem înviați cu El și ne bucurăm de o viață nevăzută și neînțeleasă de oameni. Dar va veni ziua când Domnul Isus Se va întoarce să-Și ia acasă sfinții Săi. Atunci noi ne vom arăta împreună cu El în slavă. Oamenii ne vor înțelege atunci și-și vor da seama de ce ne-am comportat așa cum ne-am comportat.

În versetul 3, ni s-a spus că am murit. Aici ni se spune să dăm morții mădulele noastre care sunt pe pământ. În aceste două versete avem o ilustrare clară a diferenței dintre poziția unui credincios și starea lui. Poziția lui este aceea a unuia care a murit. Starea lui trebuie să fie aceea de a se socoti mort față de păcat, prin darea la moarte a mădulelor sale care sunt pe pământ. Poziția noastră este identică cu ceea ce suntem în Cristos. Starea noastră este identică cu ceea ce suntem în noi înșine. Poziția noastră este darul fără plată al lui Dumnezeu prin credința în Domnul Isus Cristos. Starea noastră reprezintă răspunsul la harul lui Dumnezeu.

Aici trebuie să observăm și diferența dintre lege și har. Dumnezeu nu spune: „Dacă vei trăi o viață eliberată de păcat, atunci îți voi da o poziție de moarte împreună cu Cristos”, căci asta ar însemna legea iar poziția noastră ar depinde de propriile noastre eforturi și - mai trebuie s-o spunem? - nimeni nu ar atinge acea poziție. Mai degrabă, Dumnezeu spune: „Eu le dau fără plată tuturor celor care cred în Domnul Isus o poziție de favoare înaintea Mea. Acum duceți-vă și trăiți o viață corespunzătoare cu o chemare atât de înaltă!” Acesta e harul!

Când apostolul spune că trebuie să dăm la moarte mădularele noastre care sunt pe pământ, el nu vrea să spună prin aceasta că literalmente trebuie să distrugem vreunul din organele trupului nostru, ci recurge la o exprimare figurată, așa cum reiese din următoarele propoziții.

Termenul mădulare desemnează diversele forme de poftă și de ură, pe care le găsim enumerate.

Desfrânarea se referă în general la relațiile sexuale interzise sau la imoralitate, în special la cele dintre persoane necăsătorite (Matei 15:19; Marcu 7:21). Uneori sensul termenului e mai cuprinzător, fiind tradus prin imoralitate sexuală.

Necurăție se referă la impuritate în gândire, vorbă sau faptă. Aici e vorba de necurăție morală, nu fizică.

Patimile denotă pofte puternice, ieșite de sub control.

Dorința rea exprimă pofte sau lăcomii foarte puternice, adesea violente.

Lăcomia (de bani) se referă în general la lăcomie sau la dorința de a avea mai mult, dar aici se referă probabil la dorința ne-sfântă de a satisface apetitul sexual, care este o formă de idolatrie.

Lista începe cu actele propriu-zise, trecând apoi la motive. Sunt descrise diversele forme de păcate sexuale, fiind urmărite apoi până la bârlugul lor, adică inima lăcomă a omului. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață clar că nu este nimic greșit în actul sexual în sine. Dumnezeu l-a făcut pe om cu puterea de reproducere. Dar păcatul intervine atunci când acele lucruri cu care Dumnezeu în dragostea Sa Și-a înzestrat creaturile sunt folosite în scopuri rele și ilicite. Păcatul sexual a fost principalul păcat al lumii păgâne, în vremea lui Pavel și negreșit a rămas și azi pe același loc. Acolo unde credincioșii nu sunt predați Duhului Sfânt, păcatele sexuale adesea pătrund în viața lor, provocându-le căderea.

Oamenii cred că pot săvârși aceste păcate groaznice și totuși să scape de pedeapsă. Când cerul pare să rămână mut în fața lor, omul merge și mai departe în păcatul său. Dar Dumnezeu nu Se lasă batjocorit! Mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării, din pricina acestor lucruri. Păcatele acestea aduc grave consecințe în viața de acum, căci oamenii culeg în trupul lor urmările imoralității sexuale. În plus, ei vor culege roadele cumplite ale judecății în ziua de apoi.

Pavel le amintește colosenilor că și ei se complăceau cândva în aceste păcate, înainte de a fi fost convertiți. Dar harul lui Dumnezeu a pătruns în inima lor și i-a izbăvit de necurăție. Acest capitol din viața lor a fost acoperit de sângele lui Cristos. Acum ei aveau o viață nouă, care-și trăgea seva din Dumnezeu. Vezi Galateni 5:25; „Dacă trăim în Duhul, să și umblăm în Duhul.”

Întrucât ei au fost răscumpărați cu un preț atât de mare, acum trebuie să se lepede de toate aceste lucruri, ca de o haină murdară. Apostolul, nu se referă numai la diversele forme de poftă ne-sfinte enumerate în versetul 5, ci și la genurile, de ură rea pe care se pregătește să le enumere.

Mânia este, desigur, un spirit de intensă antipatie sau animozitate, un spirit de răzbunare, de vrajbă și ură înrădăcinată.

Lușimea descrie o formă intensă de mânie, probabil manifestată prin ieșiri violente și necontrolate.

Răutatea este purtarea malițioasă față de altul, cu gând de a-i face rău sau de a-i știrbi reputația. Este o antipatie nerezonabilă, întreținută de plăcerea de a-i vedea pe alții că suferă.

Defăimarea sau vorbirea de rău, adică cuvinte ascutite, necontrolate, folosite la adresa altora. Înseamnă a certa pe cineva, cu cuvinte aspre, într-o manieră obraznică.

Limbaj murdar înseamnă cuvinte rușinoase, cu referire la lucruri deșănțate, indecente sau corupte. Un vocabular stricat și necurat. În acest catalog al păcatelor apostolul trece de la motive la faptele propriu-zise. Mai întâi, în inima omului încolțește amărăciunea, care se manifestă apoi sub formele descrise mai sus.

În versetul 9 apostolul spune, de fapt: „Fie ca starea voastră să corespundă cu poziția voastră!”

V-ați dezbrăcat de omul cel vechi; acum dezbrăcați-vă de el și în practică, prin refuzul de a mai minți. Minciunea este unul din lucrurile ce aparțin omului cel vechi, ne-având ce căuta în viața copilului lui Dumnezeu. În fiecare zi din viața noastră suntem ispitiți să denaturăm adevărul, fie prin nedeclararea integrală a venitului nostru, pe formularul de impozit, fie prin „copiere” la examene, fie prin exagerarea faptelor unei relatări. Minciunea își dublează gravitatea, atunci când prin ea lezăm o persoană, prin afirmații false sau prin crearea unor impresii false.

Nu numai că ne-am lepădat de omul cel vechi, ci ne-am îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește spre cunoaștere deplină, după chipul Celui care l-a creat. După cum omul cel vechi se referă la tot ce eram ca fii ai lui Adam, cu natura ne-născută din nou - tot așa omul nou se referă la noua noastră poziție, de copii ai lui Dumnezeu. S-a produs o creație nouă iar noi suntem creaturi noi. Scopul urmărit de Dumnezeu este ca acest om nou mereu să crească tot mai mult după chipul Domnului Isus Cristos. Niciodată nu trebuie să ne mulțumim cu realizările obținute, ci întotdeauna trebuie să ne avântăm înainte, spre noi culmi de tot mai mare asemănare cu Mântuitorul. El este pilda noastră supremă și regula de viață pentru noi. În ziua de apoi, când vom sta înaintea Scaunului de Judecată al lui Cristos, nu vom fi judecați luându-se în vedere cu cât au fost viețile noastre mai bune decât ale altora, ci după cât de mult s-au racordat viețile noastre la însăși viața Domnului Isus.

Chipul lui Dumnezeu nu reiese din formația trupului nostru, ci din frumusețea unei minți reînnoite și a unei inimi schimbate. Sfințenia, dragostea, smerenia, blândețea, bunătatea și iertarea - iată elementele din care e alcătuit caracterul divin.

În noua creație descrisă de apostol, nu mai este nici grec, nici iudeu, nici circumcizie, nici ne-circumcizie, nici barbar, nici scit, nici rob, nici liber, ci Cristos este totul în toți. Diferențele de naționalitate, religie, cultură și nivel social sunt elemente care nu contează. Cât privește

poziția lor înaintea lui Dumnezeu, toți credincioșii sunt la același nivel și în cercul de părtășie al bisericii locale ar trebui să adoptăm aceeași atitudine.

Asta nu înseamnă că nu există distincții în cadrul bisericii. Unii au darul de evanghelist, alții de păstor, iar alții de învățători. Unii oameni sunt presbiteri în biserică iar alții sunt diaconi. Astfel, versetul de față nu disprețuiește distincțiile cuvenite.

Tot așa nu trebuie să interpretăm versetul, cum fac unii, în sensul că distincțiile de mai sus ar fi fost cu totul eliminate în lume. Nicidecum, căci există în continuare grec și iudeu, prin „grec” înțelegându-se aici ne-evreii în general. După cum există circumciși și ne-circumciși. Prin acești doi termeni sunt desemnați în Noul Testament evreii și respectiv Neamurile. Dar aici termenii se referă probabil la ritualul circumciziei în sine, așa cum era practicat de iudei și nesocotit de Neamuri.

Apoi există în continuare barbari (adică oameni necultivați) și scii. Cei doi termeni nu sunt aici în relație adversativă. Scii era barbari, dar într-o manieră mai pronunțată, fiind cei mai sălbatici dintre barbari.

Ultimul contrast este între sclavi și oameni liberi. Prin liber se înțelege cei ce nu au fost niciodată sclavi, adică s-au născut oameni liberi. Pentru creștin aceste distincții lumești nu mai sunt importante. Cristos este Cel care contează cu adevărat! El este totul pentru credincios și în toate. El reprezintă centrul și circumferința vieții creștine, cum arată foarte clar și episcopul Ryle:

„Aceste trei cuvinte - Cristos este totul - sunt esența și substanța creștinismului. Dacă inimile noastre le vor îmbrățișa, atunci bine va fi de sufletul nostru. Mulți îi acordă lui Cristos un anumit loc în religia lor, dar nu locul pe care a intenționat Dumnezeu să-L ocupe El. Pentru sufletele acestora, Cristos nu reprezintă „totul în toate”. O, nu! Ci este fie Cristos și biserica; fie Cristos și sacramentele; fie Cristos și slujitorii ordinați; fie Cristos și propria lor pocăință; fie Cristos și propria lor bunătate; fie Cristos și rugăciunile lor; fie Cristos și propria lor sinceritate și milostenie, pe care se reazemă practic sufletele lor.”

În versetul 10, Pavel a spus că ne-am îmbrăcat cu omul cel nou. Acum ne dă câteva modalități practice prin care se poate realiza acest lucru în viața noastră de zi cu zi. Mai întâi, el se adresează colosenilor, numindu-i aleșii lui Dumnezeu, aceasta fiind o referire la faptul că au fost aleși de Dumnezeu în Cristos înainte de întemeierea lumii. Harul lui Dumnezeu prin care ne-a ales este una din tainele revelației divine. Noi credem că Scriptura ne învață clar că Dumnezeu, în suveranitatea Sa, a ales oameni care să fie ai lui Cristos. Noi nu credem că Dumnezeu l-a ales pe cineva să fie condamnat. O atare învățătură este în contradicție clară cu Scriptura. După cum credem în harul selectiv al lui Dumnezeu, tot așa credem în responsabilitatea omului. Dumnezeu nu îi mântuiește pe oameni împotriva voinței lor. Aceeași Biblie care afirmă: „aleși după știința mai înainte a lui Dumnezeu” mai spune și: „oricine va chema numele Domnului va fi mântuit.”

În continuare Pavel îi numește pe colosenii sfinți și preaiubiți. Sfânt înseamnă sfințit sau pus deoparte pentru Dumnezeu și despărțit de lume. Noi suntem sfinți în poziția pe care o ocupăm înaintea lui Dumnezeu, dar trebuie să fim sfinți și în manieră practică, în viața pe care o trăim zilnic. Pentru că suntem focarul iubirii lui Dumnezeu, ne face plăcere să-l fim plăcuți în toate privințele.

Acum Pavel descrie harurile creștine cu care trebuie să ne îmbrăcăm asemenea unui veșmânt. În primul rând, cu o inimă plină de îndurare.

Apoi bunătatea trebuie să se manifeste printr-un duh altruist față de alții; printr-o atitudine de afecțiune și bunăvoință.

Smerenia înseamnă starea umilă, disponibilitatea de a fi umiliți și de a-i stima pe alții, considerându-i mai buni decât noi înșine.

Prin blândețe nu se înțelege slăbiciunea, ci tăria de a ne lepăda de noi înșine, umblând în har față de toți oamenii, cum spune și E.W. Vine:

„Cei mai mulți cred că atunci când cineva este blând asta se datorează faptului că ar fi neajutorat, că nu poate mai mult. Dar Domnul a fost „blând” pentru că a dispus de toate resursele nemărginite ale lui Dumnezeu, pe care le-a avut sub comanda Sa. Descrisă în latura ei negativă, blândețea este contrarul auto-afirmării și al propriilor interese; este acea stare de echilibru a duhului, în care nu suntem nici exaltați, nici doborâți de înfrustare, pur și simplu pentru că nu ne preocupăm de eul nostru.”

Dacă smerenia este „absența mândriei”, atunci mândria este „absența pasiunii”.

Îndelunga răbdare se referă la răbdare, atunci când suntem provocați și la capacitatea de a îndura îndelung ofensele aduse nouă de alții. Este o combinație de bucurie și atitudine de omenie și bunătate față de alții, împletită cu perseverența în suferință.

Îngăduiți-vă unii pe alții descrie îngăduința și răbdarea pe care trebuie să le avem față de scăpările și ciudățeniile fraților noștri. Atunci când trăim alături de alții, este cu neputință să nu descoperim punctele lor slabe. Este nevoie de harul lui Dumnezeu în viața noastră ca să-i suportăm pe alți, după cum negreșit și ei au nevoie de harul lui Dumnezeu pentru a ne suporta pe noi. Trebuie însă să ne îngăduim unii pe alții.

Iertându-vă unii pe alții, dacă vreunul are să se plângă de altul. Puține divergențe ar exista în rândul copiilor lui Dumnezeu, dacă acest îndemn ar fi aplicat. Trebuie să-i iertăm pe cei ce ne-au jignit. Adesea auzim însă pe unii plângându-se: „Dar el este cel care m-a jignit!” Este exact cazul în care suntem chemați să iertăm. Dacă cealaltă persoană nu ne-ar fi jignit, n-ar fi greșit față de noi, n-ar mai fi fost nevoie de iertare! Dacă noi am fi fost cei care am greșit, atunci ar fi trebuit să ne ducem să ne cerem iertare. Îngăduința presupune să nu fim ofențați iar iertarea să nu ținem ofensa. Asta pentru că nu există un motiv mai imperios pentru care trebuie să iertăm decât cel enunțat în acest verset: Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi.

Cum ne-a iertat Cristos? El ne-a iertat fără să fi existat un temei - așa ar trebui să iertăm și noi. El ne-a iertat fără plată - așa să iertăm și noi! El a iertat și a uitat - așa să iertăm și noi! Și-n maniera de iertare, și în gradul de iertare, noi trebuie să urmărim pilda binecuvântatului nostru Domn, în această minunată atitudine.

Dragostea cu care ni se spune să ne îmbrăcăm sau să ne încingem este legătura care leagă toate celelalte virtuți la un loc, pentru a forma desăvârșirea. Dragostea menține în simetrie toate componentele caracterului creștin. E posibil ca cineva să manifeste unele virtuți, pe dinafară, fără însă ca să aibă dragostea în inima lui. De aceea Pavel subliniază aici că ceea ce facem trebuie făcut într-un duh autentic de dragoste pentru frații noștri. Acțiunile noastre nu trebuie să fie făcute cu lehamite, ci trebuie să izvorască din inima noastră plină de iubire. În opinia gnosticilor, cunoștința era legătura desăvârșirii, dar Pavel corectează această concepție, subliniind că dragostea e legătura desăvârșirii.

Pacea lui Dumnezeu ar trebui să fie arbitru în inima noastră. Dacă avem îndoieli cu privire la un lucru, ar trebui să ne punem întrebarea: „Va conduce asta la pace” sau „Voi avea eu pace în inimă, dacă voi da curs acțiunii contemplative?”

Versetul acesta este de un mare ajutor în special atunci când cerem călăuzire de la Domnul. Dacă Domnul vrea cu adevărat să te angajezi într-o anumită direcție sau acțiune, atunci poți fi sigur că-ți va da pace în acea lucrare. Dacă nu ai pace, atunci nu mai fă nici un pas pe cărarea aceea. Sau cum s-a exprimat cineva: „întinerul în direcția în care vreau să merg înseamnă lumină să stau pe loc.”

Cristos ne-a chemat să ne bucurăm de pacea Sa, atât pe plan personal, cât și în biserică. Nu nesocotiți importanța ultimei părți a versetului: la care ați fost chemați într-un singur trup. O modalitate în care am putea avea pace ar fi să trăim izolați de alți creștini. Dar Dumnezeu nu ne-a rânduit la asta, ci ne-a așezat în familii. Dumnezeu a lăsat ca noi să ne adunăm cu alți creștini, în biserici locale. Deși trăirea alături de alți creștini ne putea pune uneori răbdarea la încercare, totuși în felul acesta Dumnezeu poate face să se dezvolte în viața creștinului virtuți care nu s-ar putea forma pe nici o altă cale. Prin urmare, nu trebuie să fugim de responsabilitățile noastre din cadrul bisericii locale, după cum, odată ce ni le-am asumat, nu trebuie să le abandonăm, când vom fi provocați sau iritați de alții. Mai degrabă, trebuie să trăim în armonie și compatibilitate cu frații și surorile noastre de credință, fiindu-le de ajutor în tot ceea ce facem și spunem.

Și fiți mulțumitori (sau recunoscători). Acest îndemn apare de foarte multe ori, ca un refren, în scrierile lui Pavel. Ceea ce înseamnă că trebuie să existe un motiv îndreptățit pentru care trebuie să facem acest lucru, anume faptul că Duhul lui Dumnezeu consideră un duh recunoscător de o mare însemnătate. Și noi suntem de acord cu Duhul Sfânt, recunoscându-i de asemenea importanța - nu numai pentru viața duhovnicească a cuiva, ci și pentru bunăstarea sa fizică. Medicii au constatat ceea ce Scriptura spunea de mult: că o atitudine de bună dispoziție și mulțumire a minții este benefică pentru organism. După cum și reversul este adevărat: că îngrijorarea, deprimarea și duhul de văicăreală și nemulțumire sunt categoric dăunătoare sănătății. De obicei credem că spiritul de mulțumire și recunoștință depind de împrejurările noastre imediate, dar Pavel arată aici că este un har care trebuie cultivat. Noi avem datoria de a fi mulțumitori. Dintre toți oamenii de pe pământ, noi avem cele mai multe motive să fim mulțumitori (comparați cu Deuteronom 33:29). Problema nu constă în faptul că nu ar exista suficiente lucruri pentru care putem fi recunoscători, ci în egoismul din inima noastră, care ne împiedică să aducem mulțumiri.

Există deosebiri de vederi cu privire la punctuația versetului 16. Se știe că în textul original al Noului Testament nu exista punctuație. Sensul unui verset ca cel de față depinde în mare de semnele de punctuație întrebuintate. Sugerăm următoarea variantă:

„Cuvântul lui Cristos să locuiască în voi din belșug, în toată înțelepciunea, învățându-vă și sfătuindu-vă unii pe alții; cu psalmi, imnuri și cântări duhovnicești, cântând cu har în inimile voastre Domnului.”

În felul acesta versetul are trei secțiuni.

Prima, se referă la faptul că trebuie să lăsăm cuvântul lui Cristos să locuiască în voi din belșug. Cuvântul lui Cristos se referă la învățăturile lui Cristos, așa cum le găsim în Biblie. Pe măsură ce umplem până la saturație inimile și mințile noastre cu cuvântul Lui sfânt, căutând să ascultăm de acest cuvânt, în trăirea noastră zilnică, cuvântul lui Cristos este ca și acasă la el în inimile noastre.

Al doilea gând care se desprinde este că în toată înțelepciunea trebuie să ne învățăm și să ne îndemnăm unii pe alții. Fiecare creștin are răspunderea față de frații și surorile lui în această privință. Învățătura privește doctrina, pe când sfătuirea se referă la îndatorire. Cu alte cuvinte, suntem datori față de frații noștri să împărtășim cu ei cunoștința din Scriptură și să căutăm să-i ajutăm prin sfaturi practice și evlavioase. Când învățătura și sfătuirea se face în înțelepciune, există șanse mai mari ca acestea să fie primite, decât atunci când rostim cuvintele apăsate, dar fără înțelepciune sau fără dragoste.

Al treilea lucru este că prin psalmi, imnuri și cântări spirituale trebuie să cântăm cu har sau „mulțumire” în inimile noastre Domnului. Prin psalmi se înțeleg acele rostiri inspirate pe care le găsim în cartea cu același nume, ce erau cântate în cadrul serviciului de închinare în Israel. Pe de altă parte, prin imnuri se înțelegea cântări de închinăciune și de laudă, adresate lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus Cristos, cum este și acesta:

Isus! Însuși gândul la Tine

îmi umple inima de bucurie;

Dar și mai mare bucurie este să-Ți văd fața

Și în prezența Ta să mă odihnesc.

Atribuit lui Bernard de Clairvaux

Aceste imnuri nu sunt inspirate în același fel ca psalmii. Prin cântări duhovnicești se înțelege poezia de factură religioasă, care descrie experiența creștină, așa cum se poate vedea din cuvintele următoare (redate în traducere aproximativă, n.tr.):

„O, de ce pace ne văduvim adesea, Ce dureri inutile purtăm! Toate astea pentru că nu aducem Totul înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.”

Joseph Scriven

Așadar, recurgând la această varietate de cântări, trebuie să cântăm cu har sau cu mulțumire în inimile noastre Domnului. În acest punct se cuvine să spunem că creștinul trebuie să fie cu multă băgare de seamă și discernământ în privința genului de muzică pe care îl utilizează. Multa - așa-numită - muzică „creștină” din zilele noastre este ușoară și nelalocul ei. O mare parte a acesteia este total contrară Scripturii și încă și mai multă este similară cu muzica „pop” sau rock a lumii, care este o dezonoare la adresa numelui lui Cristos.

Versetul 16 este foarte similar cu Efeseni 5:18,19, unde citim: „Nu vă îmbătați de vin - aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duhul, vorbind între voi cu psalmi, cu imnuri, cu cântări duhovnicești, cântând și intonând melodii în inima voastră Domnului.” În Coloseni 3:16 deosebirea constă în faptul că în locul cuvintelor: „fiți plini de Duhul”, Pavel spune: „Cuvântul lui Cristos să locuiască în voi din belșug.” Cu alte cuvinte, fiind plini de Duhul și fiind plini de cuvântul lui Dumnezeu sunt condiții necesare pentru a putea trăi o viață plină de bucurie, rodnicie și cu folos. Nu vom fi umpluți cu Duhul dacă nu ne vom satura cu cuvântul lui Dumnezeu; iar studierea cuvântului lui Dumnezeu nu-și va face lucrarea deplină în viața noastră, dacă nu ne vom preda din străfundul ființei noastre stăpânirii Duhului Sfânt. Prin urmare, oare nu

reiese clar că a fi umplut cu Duhul înseamnă a fi umplut cu cuvântul lui Dumnezeu? Nu este vorba aici de cine știe ce experiență tainică, de un moment culminant de mare emotivitate din viața mea, ci, mai degrabă, este rezultatul hrănirii mele zi de zi din Scripturi, meditănd la ele, ascultând de ele și trăind după principiile găsite în ele.

Versetul 17 este o regulă a tot inclusivă prin care pe putem judeca sau măsura conduita noastră de creștini. În special tinerii din vremea noastră au probleme când e vorba să decidă dacă un lucru este greșit sau nu. Dar memorarea acestui verset se va dovedi, probabil, cheia rezolvării multora din aceste dileme. Proba supremă la care trebuie să supunem orice acțiune este următoarea: Voi putea eu săvârși acest lucru în numele Domnului Isus Cristos? Va fi acest lucru spre slava Lui? Mă voi putea aștepta eu ca binecuvântarea Lui să vină peste el? Aș fi eu gata să fac lucrul respectiv la revenirea Lui? Observați vă rog că trebuie să supunem la această probă atât cuvintele pe care le rostim, cât și faptele pe care le săvârșim. Ascultarea de această poruncă ne înnobilează întreaga viață. Scump este secretul pe care-l află creștinul atunci când învață să facă toate ca pentru Domnul și spre slava Lui! Din nou, apostolul adaugă cuvintele: „Aducând mulțumiri lui Dumnezeu Tatăl prin El.” Mulțumiri! Mulțumirii Mulțumiri! E îndatorirea necurmată a celor mântuiți prin har și destinați să petreacă veșnicia în curțile raiului.

Primul îndemn e adresat de apostol soților, care trebuie să se supună soților lor, așa cum se cade în Domnul. Potrivit planului divin, soțul este capul familiei. Femeii i s-a rezervat o poziție de supunere față de soț. Ea nu are voie să domine sau să conducă, ci să urmeze conducerea lui, ori de câte ori poate face acest lucru fără a-și compromite loialitatea față de Cristos. Există, desigur, situații în care femeia nu poate să asculte de soțul ei și să fie credincioasă, în același timp, lui Cristos. În asemenea cazuri, prima ei loialitate este față de Domnul Isus. Acolo unde o soră creștină are un soț mai înapoiat, versetul de față arată că ea trebuie să-și ajute soțul să-și îplinească rolul ce i s-a încredințat în familie, iar nu să încerce să uzurpe poziția soțului, doar pentru că este mai inteligentă decât el.

Ce frumos este echilibrul pe care ni-l prezintă cuvântul lui Dumnezeu! Apostolul nu se oprește la sfatul adresat soților, ci arată acum că și soții au responsabilități. Ei trebuie să-și iubească soțiile, și să nu țină necaz pe ele. Dacă aceste precepte simple ar fi respectate, multe din problemele vieții de căsnicie ar dispărea, iar familiile ar fi mult mai fericite în Domnul. În realitate, nici o soție nu prea va avea obiecții în ascultarea de soțul care o iubește cu adevărat. S-a observat că soțului nu i se spune să-și oblige soția să asculte de el. Dacă aceasta nu ascultă, el trebuie să se ducă la Domnul, să-l spună Lui. Supunerea trebuie să fie actul ei de bunăvoie, cum se cuvine în Domnul.

Copiii sunt sfătuiți să asculte de părinții lor în toate privințele, căci lucrul acesta este plăcut Domnului. În toate veacurile, familiile au fost sudate de prezența a două principii de căpetenie: autoritate și ascultare. Aici avem al doilea dintre ele. Observați că această ascultare trebuie să fie în toate privințele. Asta înseamnă ascultare nu numai în lucrurile care sunt agreabile, ci și în cele care nu sunt, în mod firesc, plăcute.

Copiii creștini care au părinți ne-mântuiți se găsesc adesea într-o situație dificilă. Ei doresc să fie loiali Domnului, dar în aceeași timp sunt confrunțați cu pretențiile părinților lor. În general, noi credem că dacă ei își onorează părinții, Dumnezeu, la rândul Lui, îi va onora. Atâta timp cât ei locuiesc cu părinții lor, au o obligație foarte bine definită de îndeplinit. Desigur, ei nu trebuie să facă nimic care ar fi contrar învățăturilor lui Cristos, dar de obicei nu li se va cere să facă acest lucru. Adesea ei vor fi chemați să facă lucruri care le sunt neplăcute, dar atâta timp cât ele nu sunt clar greșite sau păcătoase, ei trebuie să se hotărască să le facă ca pentru Domnul. În felul acesta, ei pot fi o mărturie bună pentru părinții lor, căutând să-i câștige pentru Domnul.

Taților li se spune să nu-i întărate pe copiii lor, pentru ca aceștia să nu se descurajeze. Este interesant că sfatul acesta se adresează taților, iar nu mamelor. Oare nu ne dezvăluie pericolul de care e pândit tatăl de a comite această greșală în măsură mult mai mare decât este mama? Kelly sugerează că mamele sunt de cele mai multe ori tentate să-și răsfete copiii.

De la versetul 22 până la sfârșitul capitolului, Duhul lui Dumnezeu se adresează robilor sau sclavilor. Este interesant să observăm spațiul acordat în Noul Testament sclavilor - un fapt care nu este întâmplător. El ne arată că indiferent cât de jos s-ar afla cineva pe scara socială, poate atinge cele mai înalte culmi în viața creștină, prin credincioșia sa față de cuvântul lui Dumnezeu. Poate că este în același timp o reflecție a preștiinței lui Dumnezeu cu privire la faptul că cei mai mulți creștini aveau să ocupe poziții de slujire, mai degrabă decât poziții de autoritate. De pildă, în Noul Testament găsim foarte puține instrucțiuni privitoare la dregătorii națiunilor. În schimb, găsim o sumedenie de îndrumări pentru cei ce și-au consacrat viața slujirii altora. Sclavii din vremea lui Pavel erau de obicei foarte desconsiderați și, desigur, primii creștini vor fi fost surprinși de spațiul care li se acordă în aceste Scrisori. Faptul dovedește însă că harul lui Dumnezeu se coboară până la locul unde se află oamenii, indiferent cât de umilă ar fi poziția ocupată de aceștia în viață. C. H. Mackintosh face următoarea observație: „Sclavul nu este exclus de la lucrarea lui Dumnezeu. Prin simplu fapt că-și face datoria înaintea lui Dumnezeu, el poate împodobi doctrina, aducând slavă lui Dumnezeu.”

Robilor li se spune să asculte în toate de cei ce sunt stăpânii lor pământești - termenul „pământești” constituind o atenționare subtilă că aceștia sunt stăpâni doar în cele pământești! Asta pentru că ei au un Stăpân care este mai presus de toți și care vede tot ce se face copiilor Săi aflați în poziții umile. Sclavii nu trebuie să slujească numai când sunt sub ochii lor, ci cei care caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, temându-se de Domnul. (Pentru a vedea o bună pildă a acestui adevăr în Vechiul Testament, deschideți la Geneza 24:33.) În special când o persoană este asuprită, există tentația de a încetini lucrul, atunci când nu se uită stăpânul. Dar slujitorul creștin își va dea seama că Stăpânul lui se uită întotdeauna și astfel, chiar dacă împrejurările sale pământești sunt foarte amare, el va lucra ca pentru Domnul.

Cu curăție de inimă înseamnă că el va fi dominat de motive curate - adică va lucra numai pentru a-l fi plăcut Domnului Isus.

Interesant e că nu găsim în Noul Testament nici o prohibiție expresă a sclaviei. Evanghelia nu răstoarnă instituții sociale prin revoluție. Dar oriunde a pătruns Evanghelia, sclavia a fost abolită. Asta nu înseamnă că aceste instrucțiuni sunt, astfel, fără însemnătate pentru noi. Tot ce se spune aici se poate aplica foarte bine și la situația relațiilor dintre patron și salariați.

Orice se face trebuie făcut din toată inima (textual: „din suflet”) ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni. În orice formă de slujire creștină, precum și în toate sferele vieții, există multe obligații de lucru care le displac oamenilor. E de prisos să spunem că în general evităm asemenea munci. Dar versetul acesta ne învață lecția importantă că până și cel mai umil serviciu poate fi glorificat și ridicat la rang de demnitate, dacă este făcut ca pentru Domnul. În această privință, nu există deosebire între lucrarea seculară și cea sacră. Toate lucrările sunt sacre. Răsplățile din cer nu vor fi pentru proeminență sau pentru succese aparente, nici pentru talente sau prilejuri, ci pentru credincioșie. Astfel persoane obscure vor fi într-o poziție mai bună în ziua aceea, dacă și-au îndeplinit cu credincioșie îndatoririle ca pentru Domnul. Două motouri atârinate adesea deasupra chiuvetei, în multe bucătării, sună astfel: „Nu oricum, ci triumfător” și „Servicii divine se țin aici de trei ori pe zi.”

Domnul este Cel care ține în prezent evidența datelor și tot ce se face pentru El îi va reține negreșit atenția. „Bunătatea lui Dumnezeu va răsplăti bunătatea oamenilor.” Cei ce nu au decât puține moșteniri pământești vor primi în schimb răsplata moștenirii în cer. Să ne aducem aminte de acest lucru când vom fi chemați din nou să facem un lucru neplăcut, fie în cadrul bisericii, fie la slujbă. Va fi o mărturie pentru Cristos, dacă vom reuși să facem acest lucru fără murmur și dacă ne vom da toate străduințele să facem cât mai bine această lucrare.

Pavel nu precizează la cine se referă în versetul 25. Poate că se referă la un stăpân nedrept, care își asuprește slujitorii. Poate că un slujitor creștin s-a săturat să mai asculte de poruncile nedrepte venite din partea acestui stăpân. „Nu-i nimic”, spune Pavel, „Domnul știe tot ce se întâmplă, cunoaște problema cu care ești confruntat și se va ocupa și de nedreptățile care ți se fac.”

Dar deși în text sunt cuprinși, probabil, și stăpânii, el se referă în principal la slujitori. Lucrul de mântuială, înșelăciunea, tragerea chiulului sau alte forme de nesinceritate nu vor rămâne neobservate. La Dumnezeu nu există părtinire. El este Stăpânul tuturor și distincțiile de care țin seama oamenii nu înseamnă nimic pentru El. Dacă sclavii își înșeală stăpânii (cum se pare că a făcut Onisim), ei vor trebui să dea socoteală înaintea Domnului.

Versetul acesta ar trebui să facă parte, logic, din capitolul 3.

Stăpânii trebuie să acorde robilor ceea ce este drept și cinstit. Ei nu au voie să rețină plata ce li se cuvine, ci trebuie să-i plătească bine pentru munca efectuată. Acest lucru se adresează direct patronilor creștini. Dumnezeu urăște asuprirea celor săraci și darurile unui om care s-a îmbogățit prin metode inacceptabile de folosire a brațelor de muncă, pe care Domnul le respinge: „Păstrează-ți banii, pentru că nu-Mi place modul în care i-ai obținut” (vezi Iacov 5:1-4). Stăpânii nu trebuie să fie aroganți, ci plini de teamă, căci și ei au un Stăpân în cer, care este drept și neprihănit în toate căile Sale.

Înainte de a încheia acest fragment, este interesant să observăm de câte ori readuce apostolul Pavel în discuție aceste chestiuni ce țin de viața cotidiană sub reflectorul domniei lui Cristos, după cum urmează:

(1) Soțiile - cum se cuvine în Domnul (versetul 18).

(2) Copiii - plăcuți Domnului (versetul 20).

(3) Slujitorii - temându-se de Domnul (versetul 22).

(4) Slujitorii - ca Domnului (versetul 23).

Pavel nu obosește în a-i sfătui pe copiii lui Dumnezeu să fie stăruitori în rugăciune. Negreșit unul din regretele pe care le vom avea în cer va fi că nu am petrecut mai mult timp în rugăciune, în special când ne vom da seama în ce măsură mare ne-au fost ascultate rugăciunile. Întreg subiectul rugăciunii este învăluit de un mare mister, la multe din întrebările legate de el ne-existând răspunsuri. Dar cea mai bună atitudine pe care o poate adopta un creștin este să nu caute să analizeze sau să despice firul în patru sau să înțeleagă tainele cele mai adânci ale rugăciunii. Cea mai bună metodă este să ne rugăm încontinuu, cu credință simplă, renunțând la îndoielile noastre de ordin intelectual.

Nu numai că suntem îndemnați să stăruim în rugăciune, dar ni se spune să și veghem în ea. Asta ne amintește imediat de cererea adresată de Domnul Isus ucenicilor în grădina Ghețimani: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită.” Ei nu au vegheat însă și astfel au adormit. Nu numai că trebuie să veghem să nu adormim, ci trebuie să fim cu băgare de seamă și cu privire la posibilitatea ca gândurile noastre s-o ia razna, să ne pierdem concentrarea, să nu mai fim realiști. De asemenea trebuie să veghem ca să nu fim văduviți de timpul pe care trebuie să-l alocăm rugăciunii (Efeseni 6:18). Și apoi rugăciunile noastre trebuie să fie însoțite de mulțumiri. Nu numai că trebuie să mulțumim pentru răspunsurile primite în trecut la rugăciune, ci, cu credință, trebuie să-l mulțumim Domnului și pentru rugăciunile la care nu ne-a dat răspuns. Guy King rezumă foarte frumos acest lucru: „Dragostea Sa ne dorește binele suprem; înțelepciunea Sa ne cunoaște la modul suprem; iar puterea Sa ne poate obține binele suprem pentru noi.”

Pavel îi roagă pe coloseni să-și aducă aminte să se roage și pentru el și pentru slujitorii Domnului care sunt cu el la Roma. Ce frumos e să observăm că nu le cere să se roage să fie eliberat din închisoare, ci ca Dumnezeu să-i deschidă o ușă pentru predicarea cuvântului. Apostolul voia ca Dumnezeu să-i deschidă uși. Ce lecție importantă trebuie să fie aceasta pentru noi! Este foarte posibil să ne dăm străduința să deschidem singuri uși pentru slujirea creștină. Dar acesta e un pericol ce trebuie evitat. Dacă Domnul ne deschide uși, atunci putem intra cu încredere pe aceste uși, știind că El este Cel care ne conduce. Pe de altă parte, dacă noi înșine ne deschidem aceste uși, atunci nu mai putem fi siguri că ne aflăm în centrul voii Domnului și curând după aceea s-ar putea să recurgem la metode firești de a efectua ceea ce noi vom continua să numim lucrarea Domnului. Cererea concretă a lui Pavel este ca o ușă să i se deschidă pentru ca el să vorbească despre taina lui Cristos, pentru care se afla el în lanțuri. Taina lui Cristos din acest verset este adevărul despre biserică, și în special aspectul care se poate defini prin sintagma: „Cristos pentru Neamuri”. Acesta a fost un aspect special al mesajului evangheliei care i s-a încredințat lui Pavel să-l vestească. Or, tocmai pentru faptul că a îndrăznit să sugereze că Neamurile pot fi mântuite în același fel ca iudeii au reușit în cele din urmă conducătorii iudei să-l trimită la Roma ca deținut.

Există unii care susțin că marea taină despre biserică i-ar fi fost descoperită lui Pavel pe când se afla în închisoare. Prin urmare, aceștia pun mare accent pe „epistolele din închisoare”, subestimând, după câte se pare, importanța Evangheliilor și a altor cărți din Noul Testament. Dar din versetul acesta reiese clar că predicarea tainei a fost cauza întemnițării sale și prin urmare îi va fi fost descoperită înainte de arestarea sa.

El este dornic s-o facă cunoscută, adică s-o predice într-o manieră atât de limpede încât să fie numaidecât înțeleasă de oameni. Aceasta ar trebui să fie dorința tuturor creștinilor: de a căuta să-L facă pe Cristos cunoscut. Nu există nici o virtute în a fi „adânc”. Noi trebuie să căutăm să câștigăm masele de oameni și pentru a face acest lucru, mesajul trebuie prezentat într-o manieră simplă și clară.

Creștinii trebuie să se poarte cu înțelepciune față de cei din afară. În purtarea lor de zi cu zi ei trebuie să-și dea seama că sunt urmăriți foarte atent de necredincioși. Lumea e mai interesată de umblarea sau comportarea noastră, decât de vorbirea noastră sau, cum s-a exprimat Edgar Guest: „Oricând prefer să văd, mai degrabă decât să aud o predică.” Asta nu înseamnă că creștinul nu trebuie să-L mărturisească pe Cristos și cu buzele lui, dar ideea care se desprinde de aici este că purtarea noastră trebuie să corespundă cu vorbirea noastră. Niciodată nu trebuie să se poată spune despre noi: „Numai vorba e de el”

Răscumpărând timpul înseamnă „cumpărând prilejuri” de a-L sluji pe Domnul. În fiecare zi din viața noastră suntem confrunțați cu prilejuri de a-L mărturisii pe Domnul Isus Cristos, spunându-le oamenilor despre puterea Sa de a-i mântui. Pe măsură ce se ivesc aceste prilejuri, noi trebuie să le prindem numaidecât. Termenul: „a cumpăra” presupune că adesea ne costă acest lucru. Dar oricât de mare ar fi costul, noi trebuie să fim gata să vorbim despre scumpul nostru Mântuitor celor care nu-L cunosc.

Cuvântul nostru trebuie să fie totdeauna cu har, dres cu sare, ca să știm cum trebuie să răspundem fiecăruia. Pentru, ca vorbirea noastră să fie întotdeauna cu har, ea trebuie să fie curtenitoare, smerită și cristianică. Din ea trebuie să lipsească bârfa, frivolitatea, necurăția și amărăciunea.

Sintagma: dresă cu har poate avea mai multe înțelesuri. Unii comentatori cred că deși limbajul nostru trebuie să fie curtenitor, el mai trebuie să fie onest și lipsit de ipocrizie. Alții privesc sarea ca element care potențează aroma sau gustul, prin urmare, ei cred că Pavel vrea să spună aici că vorbirea noastră nu trebuie să fie niciodată ștearsă, fadă sau insipidă, ci întotdeauna cu folos, mereu viaie. Lightfoot spune că autorii păgâni foloseau termenul de sare când voiau să se refere la vorbirea plină de inteligență a cuiva. Dar Pavel înlocuiește inteligența cu înțelepciunea. Poate că modul cel mai bun de a explica sensul aceste sintagme este de a studia limbajul folosit de Domnul Isus. Femeii prinse în adulter El i-a spus: „Nici eu nu te condamn: du-te și nu mai păcătu!” Aici avem și harul și sarea. Mai întâi, harul: „Nici Eu nu te condamn.” Apoi sarea: „Du-te și nu mai păcătu!” Apoi din nou Domnul Isus i-a spus femeii de la fântâna lui Iacov: „Dă-Mi să beau... Du-te și cheamă-l pe soțul tău.” Prima rostire se referă la har, pe când a doua ne amintește mai mult de sare.

Ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia. Poate că apostolul Pavel se gândește aici în mod deosebit la gnosticii, care se apropiau de coloseni cu doctrine plauzibile. Prin urmare, colosenii trebuiau să fie gata să le răspundă acestor învățători falși cu cuvinte de înțelepciune și credincioșie.

Tihic a fost, după câte se pare, cel pe care l-a ales Pavel să ducă această scrisoare de la Roma la Colose. Maclaren își imaginează cât de surprins ar fi fost Tihic dacă i s-ar fi spus că „aceste suluri de pergament aveau să supraviețuiască tuturor elementelor de faimă ostentativă ale acestui oraș, și că numele său avea să fie cunoscut până la sfârșitul timpului, în toată lumea.”

Pavel îi asigură aici pe sfinți că atunci când va sosi, Tihic le va spune toate veștile despre apostol. Din nou suntem impresionați de minunata combinație de titluri pe care apostolul Pavel le conferă acestui frate, numindu-l fratele preaiubit și slujitorul credincios, rob împreună cu mine în Domnul. Cu cât mai dorit sunt aceste titluri decât pompoasele apelative ecleziastice acordate oficialilor bisericii în vremea noastră!

Călătoria lui Tihic la Colose avea să slujească două scopuri. Mai întâi, el avea să le dea sfinților o relatare nemijlocită despre Pavel și însoțitorii lui la Roma, urmând apoi să mângâie inimile colosenilor. Aici din nou termenul a mângâia are mai mult ideea de a întări sau a încuraja (vezi 2:2) decât aceea de a consola. Slujba lui către ei urma să aibă efectul general de a-i ajuta să ia o poziție hotărâtă împotriva învățăturii false ce făcea ravagii în vremea aceea.

Menționarea numelui Onisim ne prezintă minunata relatare cuprinsă în Scrisoarea lui Pavel către Filimon. Onisim a fost un sclav fugar care a căutat să scape de pedeapsă, fugind la Roma. Dar între timp a intrat în legătură cu Pavel, care, la rândul lui, l-a îndrumat spre Cristos. Acum Onisim urma să se întoarcă la fostul său stăpân, Filimon, la Colose. Imaginați-vă bucuria credincioșilor de la Colose când vor fi sosit acești doi frați, cu scrisori din partea lui Pavel! Negreșit ei vor fi stat până seara târziu, copleșindu-i cu întrebări despre condițiile de la Roma, fiind informați despre curajul de care dădea dovadă apostolul în slujba Mântuitorului său.

Nu se cunosc multe despre Aristarh decât faptul că fusese arestat în legătură cu slujirea sa pentru Domnul, așa cum consemnează Fapte 19:29. Acum el este deținut împreună cu Pavel la Roma.

Marcu este identificat aici drept vărul lui Barnaba. Acest tânăr pornise la drum împreună cu Pavel și Barnaba în călătoriile lor misionare. Datorită eșecului său Pavel a decis ca Marcu să fie lăsat acasă. Dar Barnaba a insistat să-l ia cu el. Acest lucru a provocat o disensiune între cei doi lucrători creștini mai vârstnici. Acum însă e îmbucurător să aflăm că eșecul lui Marcu nu a fost definitiv, ci că mai târziu a recăștigat încrederea preaiubitului Pavel.

Dacă Marcu va vizita orașul Colose, sfinților de acolo li se spune să-l primească bine. Menționarea lui Marcu, autorul evangheliei a doua, ne amintește de faptul că fiecare din noi scrie o evanghelie, zi de zi.

Fiecare scriem o evanghelie, câte un capitol pe zi, prin fapte, priviri și cuvinte. Acțiunile ne definesc - mai fidel decât cuvintele noastre. Întrebarea se pune: „Care este evanghelia după tine?”

Un alt coleg de lucru al lui Pavel este numit Isus, zis și Iust. Isus era un nume destul de obișnuit pe vremea aceea, cum este și astăzi în unele țări. Este echivalentul grec al numelui ebraic „Iosua”. Fără îndoială omului acesta i se spunea și Iust întrucât prietenii lui creștini au observat incongruitatea ca el să aibă același nume ca Fiul lui Dumnezeu.

Cei trei oameni mai sus numiți erau cu toții iudei convertiți. Într-adevăr, ei au fost singurii foști iudei care au lucrat împreună cu Pavel pentru împărăția lui Dumnezeu și care s-au dovedit o mângâiere pentru Pavel.

Când Pavel se pregătește să-și încheie scrisoarea, Epafras îi amintește să adauge propriile sale salutări personale către sfinții preaiubiți din Colose. Epafras, care era de loc din Colose, își aducea mereu aminte de credincioși în rugăciunile sale, rugându-L pe Domnul ca ei să fie desăvârșiți și cu totul siguri în toată viaa lui Dumnezeu.

Pavel depune mărturie că Epafras a trudit în rugăciune, nu numai pentru cei din Colose, ci și pentru creștinii din Laodicea și pentru cei din Hierapolis. Omul acesta era personal interesat de copiii lui Dumnezeu pe care îi cunoștea. Negreșit el avea o listă foarte lungă de nume pe care le aducea înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și nu ne-am mira dacă am afla că el se ruga în fiecare zi pentru fiecare dintre ei. „El se roagă vârtos pentru voi tot timpul, ca voi să stați tari, cu convingerea nestrămutată, total consacrați țelului de a face voia lui Dumnezeu” (NEB).

Acum Pavel trimite salutări de la Luca, doctorul preaiubit, și Dima. Găsim aici un studiu al contrastelor, Luca călătorise cu Pavel o bună bucată de timp și probabil îl slujise atât fizic, cât și spiritual, când a fost bolnav, când a fost prigonit și întemnițat.

Dima pe de altă parte mersese o vreme cu apostolul, dar până la urmă Pavel a trebuit să spună despre el: „Dima, din dragoste pentru veacul de acum, m-a părăsit și a plecat la Tesalonic” 2Timotei 4:10).

Acum sunt trimise salutări fraților din Laodiceea, lui Nimfa și bisericii din casa lui. Citim din nou despre biserica din Laodiceea în Apocalipsa 3:14-22. Biserica de acolo a devenit între timp căldică față de lucrurile lui Dumnezeu, adoptând o atitudine materialistă, de mulțumire de sine. Crezând că la asta se rezumă toate, oamenii de acolo nu și-au dat seama că sunt goi. Manuscrisele nu sunt clare în această privință, respectiv dacă aici este pomenit Nymphas (un bărbat) sau Nympha (o femeie). Dar este suficient să observăm că în casa aceea din Colose exista o biserică. În vremea aceea creștinii nu aveau edificii somptuoase, ca cele actuale. Dar sunt sigur că cei mai mulți dintre noi vor fi de acord că puterea lui Dumnezeu într-o biserică locală este mult mai importantă decât clădirea în sine ori mobilierul elegant. Puterea nu depinde de aceste lucruri fizice; dimpotrivă, clădirile luxoase ale bisericilor adesea constituie o piedică în calea manifestării puterii duhovnicești.

După ce va fi fost citită această epistolă la Colose, ea trebuia trimisă bisericii laodicienilor, pentru a putea fi citită și acolo. Negreșit lucrul acesta a fost înfăptuit, dar din cele citite la Apocalipsa 3, se pare că laodicienii nu au ținut seama de mesajul ei, cel puțin nu până la capăt.

Pavel îi îndeamnă pe coloseni ca și ei să citească epistola care va veni din Laodiceea. Nu putem ști la care scrisoare se referă Pavel aici. Unii cred că este vorba despre așa numita „Scrisoare către Efeseni” a lui Pavel. Unele manuscrise străvechi omit cuvintele „în Efes” din Efeseni 1:1. Asta i-a condus pe unii comentatori să creadă că Scrisoarea către Efeseni ar fi fost o scrisoare circulară care trebuia citită în mai multe biserici - de pildă, Efes, Laodiceea, și apoi Colose. Această părere este sprijinită de faptul că în Efeseni găsim atât de puține referiri personale, comparativ cu cele făcute în Coloseni. Pe de altă parte, întrucât Pavel a stat trei ani la Efes, e normal să presupunem că-i va fi cunoscut pe atât de mulți dintre ei încât ar fi fost precar să aleagă doar câțiva dintre ei, de teamă să nu-i jignească pe alții.

Lui Arhip i se spune să ia seama bine la slujba pe care a primit-o în Domnul și s-o împlinească. Nici aici nu avem suficiente date pentru a ști la care slujbă se referă Pavel. Mulți cred însă că Arhip era fiul lui Filimon și că era activ în biserica din Colose. Versetul va căpăta mai multă semnificație dacă în locul lui Arhip vom trece numele nostru și dacă vom auzi Duhul lui Dumnezeu spunându-ne: „Ia seama bine la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești!” Fiecare dintre noi a primit o slujbă de la Domnul și într-o zi ni se va cere socoteală de ceea ce am făcut cu această slujbă, de felul cum ne-am achitat de slujirea noastră.

În acest punct, apostolul a luat în mână pana, adăugând salutul său personal de încheiere, semnând cu numele ne-evreiesc Pavel. Negreșit gestul acesta a fost mult îngreunat de lanțurile de la mâini, dar ele i-au dat prilejul să le amintească colosalilor să-și aducă aminte de lanțurile lui. Sunetul peniței care se contopește cu cel al lanțurilor este semnul final că lanțurile predicatorului nu pot lega Cuvântul lui Dumnezeu.”

Apoi apostolul și-a încheiat epistola cu cuvintele Harul să fie cu voi. Amin.

clickbible.org